

1155
சுவாமிநாதன்

சுவாமிநாதன்
SRI RAMAN
SRI RAMAN

எங்கள் குக்கும்

வாங்குகிடுகிடு

காலம்

காலம்

out put power

வரும்

வரும்

புகை

சுவா
மி
நாதன்

த. ம. தேவேந்திரன்
த. ம. தேவேந்திரன்

(சுவாமிநாதன்)

Jhaw

உதிப்பு:

சிலோன் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் லிமிடெட்
194 ஏ, பண்டாரநாயக்கப்பாவத்த,
சொழும்பு-12.

உதிப்பு

உதிப்பு

உதிப்பு

ஆனந்தா ஸ்ரோர்ஸ்

ஒட்டிசுட்டான்,
மாங்குளம்.

எங்களிடம்:-

சகலவிதமான பலசரக்குச் சாமான்களும் ஒயில் மன் சாய்ப்புச் சாமான்களும் நிதான விலையில் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்.

உங்கள் சேவை எங்கள்
இலட்சியம்.

செல்வம்

‘செல்வம்ஸ்’

எங்களிடம் சகலவிதமான புடவை தினுசுகளும், ரெடி மேற் ஆடை வகைகளும், சாறிவகைகளும், மற்றும் பிடவைத் தினுசுகளும், எல்லாவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும் குறைந்த விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உரிமையாளர்:

அ. க. செல்வரத்தினம்
பிரதான வீதி,
நெடுங்கேணி.

‘கணேசன்ஸ்’

எங்களிடம் சகலவிதமான புடவை தினுசுகளும், ரெடி மேற் ஆடை வகைகளும், சாறி வகைகளும் மற்றும் எல்லாவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும் குறைந்த விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உரிமையாளர் :

வி. ரி. கணேசன்
பிரதான வீதி,
வவுனியா.

கதிர் ஸ்ரோர்ஸ்

முல்லைத்தீவு ரோட்,
ஒட்டிசுட்டான்.

எங்களிடம் சகலவிதமான பலசரக்குச் சாமான்களும் சாய்ப்புச் சாமான்களும் நிதான விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஏஜன்ட்:
பசளை, கிருமிநாசிவி,
களைகொல்லி

எங்கள் கைக் கீழ்
எங்களுக்கும்
காலம் வரும்
காலம் வரும்

சிறுகதைத் தொகுப்பு
சிறுகதைத் தொகுப்பு

Savieswary

ஆக்கியோன்:

த. ம. தேவேந்திரன்
(ஜெயா)
'தமிழகம்'
நெடுங்கேணி.

பதிப்பு:

சி. என். பி. லிமிடெட்,
கொழும்பு-12.

சமர்ப்பணம்

சமர்ப்பணம்

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்திதெட்டாமாண்டு, ஆனித் திங்கள் முப்பதாம் நாள் (30-6-1958) இறைவனடி சேர்ந்த என் அன்னையினதும் என்னுயிருக்குச் சமமாம் - தமிழ்த் தாயினதும் பாதவடிகளில் இதயபூர்வமான வணக்கத்துடன் இதனைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

த. ம. தேவேந்திரன் (ஜெயா)

‘தமிழகம்’
நெடுங்கேணி.
3.1.74

என்னை என்னுரை

தமிழ் மொழியில் எத்தனையோ, விதவிதமான சிறு கதைகள் வெளிவந்தன-வருகின்றன-வர இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் தமிழ்மீது கொண்ட தீராக காதலினால், இச்சிறுகதைத் தொகுப்பினை எழுதி வெளியிட்டத் தீர்மானித்தேன். இத் தீர்மானத்தை - என் ஆவலைப் பூர்த்தி

செய்ய எனக்கு ஆக்கமும்-ஊக்கமும் தந்து உதவிய அனைவருக்கும் என் நன்றிகளை தெரிவிப்பதுடன், நான்/என்றும்-அவர்களுக்கு கடமைப்பட்டவனாகவும் இருப்பேன்.

குலதெய்வத்திற்கும், கண்கண்ட தெய்வங்களுக்கும் (பெற்றோர்) அடுத்தபடியாக, நான் மதிக்கும், தமிழ் தளபதிகள் அஞ்சா நெஞ்சம்கொண்ட, மறத் தமிழ் வீரர்களின் மதிப்புரை-வாழ்த்துரை - கருத்துரைகள் தாங்கி இதை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

எனது கன்னிப்படைப்பில் தவறுகள், ஏதும் இருப்பின் அதை மன்னிப்பதுடன், எனக்கு அவற்றை தெரியப்படுத்தி என் முயற்சி தொடர நல்லாதரவு தருமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

த. ம. தேவேந்திரன்
(ஜெயா)

'தமிழகம்'
நெடுங்கேணி,
7-7-74.

வாழ்த்துரை

தன்மானத் தமிழ்வேந்தன் - மாவீரன் பண்டாரவன்வியனின் குருதிகலந்த மண்வன்வி மண். இந்த மண்ணில் 'உயிர் தமிழுக்கு உடல் மண்ணுக்கு' என்ற முடிவுடன் தமிழ் மானம் காத்திடும் எண்ணற்ற இளைஞர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அத்தகைய வீர இளைஞர்களில் ஒருவர்தான் தம்பி த. ம. தேவேந்திரன்.

தமிழர்கள் அரசாங்க உத்தியோகமெனும் அடிமைத்தனத்தில் சிக்காது - சொந்தமாக சுயமாக வாழவேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்ட தம்பி தேவேந்திரன், தம்முடைய எண்ணத்தைச் செயலாக்கி விவசாயத்தையே தம்முடைய தொழிலாகக் கொண்டுள்ளார்.

உணர்ச்சியும் தமிழ் பற்றும் நிறைந்த தேவேந்திரன், எழுத்தாற்றலும் நிறைந்தவர். ஈழத் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து அவர் படைத்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பே 'எங்களுக்கும் காலம்வரும்' எனும் இச் சிறுகதைத் தொகுப்பாகும்.

இவரது இக் கன்னி முயற்சியை ஆதரித்திடுவது தமிழர்களின் கடன்.

வவுனியா,
23.7.74

சே. மா. செல்லத்தம்பு
ஆட்சிமன்ற உறுப்பினர்

மகிப்புரை

மதிப்புரை

இனப்பற்றும் இலட்சியத் துடிப்பும் கொண்ட இளைஞன் தேவேந்திரனின் கன் வி ப்படைப்பு இச் சிறுகதைத் தொகுதி முற்போக்கு என்ற போர்வையில் ஆளுவோரை மனங்குவிர்வைக்கும் பொருட்டு எழுதப்படும் சில கதைகளைப்போலன்றி இன்று இந்நாட்டின் உயிர்ப்பிரச்சனையாக விளங்கும் இனப்பிரச்சனையையும் ஆட்சியாளரின் செயல்கள் சாதாரண தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை எப்படிப் பாதிக்கின்றன என்பதையும் மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட கதைகளும் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

தமிழ் இனத்தின் உரிமைப்போரில் நாட்டங்கொண்டு அரச சேவையை நாடாது சிறந்த விவசாயியாக விளங்கிவரும் தேவேந்திரன் தமிழ் இளைஞருக்கு ஓர் முன்னோடியாகத் திகழ்கிறார். அவரின் உத்ளள் துடிப்பையும் கருத்தையும் தாங்கிவரும் இத்தொகுதியைத் தமிழுலகு விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுமென்றும் நம்புகிறேன். இன விடுதலைக்கு அவர் ஆற்றும் பணிபோல அவரின் எழுத்துப்பணியும் மென்மேலும் வளர்வதாக.

அ. அமிர்தலிங்கம்

கருத்துரை

சுந்திரன்

காலத்தின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியம் என்பார்கள். ஒரு காலகட்டத்தின் கண்ணாடியாக விளங்குவது இலக்கியமே. சிறு கதையோ, நாவலோ, காவி யமோ, காப்பியமோ - இலக்கி யத்தின் எந்தப்பிரிவாக இருந் தாலும், அது காலத்தைக் காட் டும் கண்ணாடியாக - அது உருவாகும் காலகட்டத்தில் வாழும் மக்களின் உணர்ச்சிகளையும் அபிலாஷைகளையும் பிரதிபலித்திடு வதாக அமைந்திடவேண்டும். அப்படி அமையக்கூடிய இலக் கியத்தையே 'யதார்த்த' இலக்கியம் என்று கூறமுடியும்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில், அங்கு உருவான பல இலக்கியப் படைப்புக்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத் தையே கருவாகக்கொண்டிருந்ததை நாம் பார்க்கிறோம். இதே போல அண்மையில் முடிவுற்ற வியட்நாம் மக்களின் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் வியட்நாமில் உருவாகிய இலக்கிய சிருஷ்டிகள் அனைத்தும் வியட்நாம் மக்களின் சுதந்திரப் போராட்டத் தையே பின்னணியாகக்கொண்டிருந்தன.

இதேபோல, ஈழத்திலும் தமிழ்த் தேசிய இனம் சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்துள் அடிமைப்பட்டுக்கிடக்கும் தங்கள் சொந்த நாடாகிய 'தமிழ் ஈழத்தை' விடுவித்து விடுதலை காணும் நோக் குடன் இன்று சுதந்திரப் போரில் குதித்திருக்கிறோம். இந்த மகோன்னத இலட்சியத்திற்காக எண்ணற்ற தமிழ் வீரர்கள் சொல்லொணாத தியாகங்களைப் புரிந்துவருகிறார்கள். சேங்குருதி சிந்தி, உயிரை ஈந்துவருகிறார்கள்.

தமிழ் ஈழ மக்களின் இத்தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முடி மறைத்துவிட்டு 'யதார்த்தம்' என்ற பெயரில் ஏதேதோ எழுதிவருகின்றனர் 'முற்போக்கு' எழுத்தாளர்கள் என்று தமக்குத்தாமே பெயர் சூட்டிக்கொண்டிருப்போர்.

ஆனால் தமிழ் ஈழ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை-தமிழ் இளைஞர்களின் இலட்சியத் துடிப்பை - தியாகத்தை - பின்னணியாகக்கொண்டு 'யதார்த்த' இலக்கியமாக தமது சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார் தம்பி தேவேந்திரன்.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்குப் பொருத்தமான பெயரைச் சூட்டித் தரும்படி என்னிடம் அவர் கேட்டபோது 'எங்களுக்கும் காலம் வரும்' என்ற பெயரைச் சூட்டுமாறு நான் யோசனை கூறினேன்.

ஆம் - 'எங்களுக்கும் காலம் வரும்' என்று அந்த சுபநாளை - சுதந்திர நாளைத்தான் தமிழினம் எதிர்நோக்கி நிற்கிறது.

தம்பி தேவேந்திரனின் உணர்ச்சிக் கதைகளின் தொகுப்பான இந்நூலை தமிழ் சமுதாயம் ஆதரிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கொழும்பு,
23.7.74

கோவை மகேசன்
ஆசிரியர் : 'சுதந்திரன்'.

ந ன் றி

எனக்கு இச் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட உதவிய பொன் கமலேந்திரன், பொன்மணி, கலா, ஆனந்தன், அனைவர்க்கும் - விளம்பரம் தந்துதவிய, வர்த்தகர்கட்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அழகாகவும், துரிதமாகவும் புத்தகத்தை அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

— ஆசிரியர்

எனது நெருங்கிய நண்பர் த. ம. தேவேந்திரன் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட 'எங்களுக்கும் காலம்வரும்' எனும் நூலுக்குக் கருத்துரை எழுதுவதில் மிக மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எங்களுக்கும் காலம் வருமா? என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமிழினத்திற்கு இன்றைய நம்பிக்கையூட்டும் தலைப்பு மிகப் பொருத்தம். காலம் வருமா என்றிருக்காது காலம் வரும் என்ற நம்பிக்கையில் எழுதப்பட்ட நூல் செயற்பாட்டில்தான் கதையின் கருத்தாழம் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

உலகில் அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டிருந்த சிறுபான்மையினங்கள் ஏக்கப் பெருமுச்சிலேயே தமது எதிர்காலத்தைக் கழிக்கவில்லை. சிந்தித்தனர், செயற்பட்டனர். காலத்தின் போக்கு அவர்களின் அசையாத அழியாத முயற்சிக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததுதான் வெற்றி நீரூரோக்கள் எங்களுக்கும் காலம் வருமா என ஏங்கினர் இந்திய மக்கள் நம் வாழ்வில் விடிவெள்ளி உதயமாகுமா எனப் புலம்பினர். அயர்லாந்துக்காரர் அங்கலாய்த்தனர். ஏன் கிழக்கு வங்காள மக்கள் தமது விடிவை நோக்கிப் புலம்பினர் ஆனால் அத்தனை பேரின் ஏக்கமும் வெற்றியைக் காணவே விளைந்தது. விடிவை நோக்கி ஏங்கியவர்களின் ஏக்கம் வெற்றியிற்றதான் முடிந்தது. வெற்றியைக் காணப் பெருமுயற்சி வேண்டும். பேரிழப்புக்களைத் தாங்கிக் கொள்ளவேண்டும். இத்தனையையும் எண்ணிக்கொண்டு அசந்து போனால் வெற்றி தானாக வந்துவிடுமா? 30 இலட்சம் மக்களின் உயிரைப் பலிவாங்கி, 20 இலட்சம் மக்களின் கற்பைப் பறித்து உதயமானது பங்களாதேஷ். எனவே எங்களுக்கும் காலம் வரும், அதை நோக்கி முன்னேறுவோம். ஈழத் தமிழினஞர்களின் இதயங்களுக்கும் நல்ல எதிர்காலம்வரும். அந்த எதிர்காலம் எங்களுக்கும் காலம் வரும் என்ற நம்பிக்கையை யூட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையில் இளம் தமிழ் சமுதாயத்திற்கு எனது நல்லாசிகளையும் சமர்ப்பித்துக் கொள்கின்றேன்.

'வாழ்க தமிழ்'

சி. புல்பராசா,

மயிலிட்டி,
1.7.74.

அமைப்பாளர்
தமிழ் இளைஞர் பேரவை.

எங்களுக்கும் காலம் வரும் எங்களுக்கும் காலம் வரும்

அவள் அந்த படத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஜெயா!, என்ற அம்மாவின் அழைப்பு அவளை ஒன்றும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்தப் படத்திற்கு காணப்பட்ட உருவத்துடன் அவள் இதயம் எதையோ பேசிக்கொண்டது. அந்த உருவப் படத்தைத் திருப்பினாள். ஜெயா, “ நீ என்னை மறந்தாலும் இதன் இதயத்தில் உன் உருவம் என்றென்றும் பதிந்திருக்கும் ” இவ்வரிகள் ஜெயாவின் இதயத்தை என்னவோ செய்வது போலிருந்தது.

ஜெயாவின் சிந்தனைப் பறவை எங்கோ சுற்றித் தொடங்கியது. அவள் அவளை சந்தித்த அன்றிலிருந்து, சிறையிலிருக்கும் அவனுக்காகக் காத்திருந்து கண்ணீர் விடும் இன்றைய நிலைவரை நடந்த சம்பவங்கள் அத்தனையும், அடுக்கடுக்காகக் கோவை கோவையாக அவள் சிந்தையைச் சுற்றி வட்டமிட்டன.

முதன் முதலாக அவளைச் சந்தித்த நாள், அவனது நடையுடை பாவனைகளிலிருந்து அவளை ஒரு தீவிர போக்குள்ள அரசியல் வாதியாகக் கணித்தமை, அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தமை, அவனது கருத்துகட்கு எதிர் கருத்துக் கொடுத்ததன் மூலம் அவனது உள்ளத்தில் அடங்கியிருந்த மொழிப்பற்று, இனப்பற்று, சுதந்திர வேட்கை போன்றவற்றை வெளிக்கொணர்ந்து அவற்றில் அவள் ஈடுபட்டுப் பூரித்தமை யாவும் திரைப்படக்காட்சி போல் தொடர்ந்து வட்டமிடுகின்றன.

இந்த ஒருநாட் சந்திப்பு பலநாட் சந்திப்புக்களாகத் தொடரும் - தன் வாழ்வில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தி அவன் வாழ்க்கையுடன் தன் வாழ்வைப் பிணைக்கும் இருவரும் ஒரே பாதையில் நடைபோட வேண்டிவரும் என்றெல்லாம் அன்று எதிர்பார்க்கவில்லைத்தான். ஆயினும் இப்படியான நிகழ்ச்சிகளைத் தன் வாழ்வில் தனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேராகவே இன்றும் அவள் கருதுகின்றாள். ஏன் அவன் கூடத்தான்.

அவன் தன்னை இதயத்தில் இருந்துமுன் இன்றொருத்தியைத் தன் இளம் வயதிலேயே குடியிருத்திவிட்டான் என அவன் வாயிலாகவே கேட்டபொழுது கூட அவன் அதிர்ச்சி அடையவில்லை “அவள் என்றும் பதினாறு வயதுடையாள், அவள் என் அன்னையாகக் காதலியாகக் குழந்தையாகச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப மாறி என்னை மகிழ்விப்பாள், கன்னியாக இருந்தாலும் என்னைப் போல் ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களைத் தன் மோகவலையில் வீழ்த்திப் பித்துப்பிடிக்கச் செய்துவிடும் மோகினி அவள்” என்று அவன் கூறியபோது இருவரும் தம்மை மறந்து வாய் விட்டுச் சிரித்தமை பசுமையாக அவள் மனதில் இடம் பெற்றுவிட்ட சம்பவம். அமிழ்தெனப் போற்றப்படும் அழகுக் கன்னி - அன்னைத்தமிழ் ஜெயாவின் அன்புக்கும் அபிமானத்துக்கும் உரியவள் ஆதலின் அவள் அவர்களுக்கிடையே புகுவதை ஜெயா ஆட்சேபிக்கவில்லை.

ஆயின், ஜெயாவை மறந்து அவளுடன் உறவாடி அவன் அன்பின் பெரும்பங்கை அவனது நேரத்தின் பெரும் பகுதியை அவளுடனேயே கழித்துக் களித்த பொழுது பெண்களுக்கேயுரித்தான பொறாமையுணர்ச்சி அவனையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இச்சமயங்களில் அவன் மனதை மாற்ற எடுத்த முயற்சிகள் - அறிவுரைகள் - உபதேசங்கள் அனைத்தும் அந்தத் தமிழ் கன்னியின் மேல் அவனுக்கிருந்த காதலின் வேகத்தை அடிகரிக்கச் செய்தனவேயன்றிச் சற்றேனும் குறைக்கப் பயன்படவில்லை, என்பதை நாளடைவில் உணர்ந்து கொண்ட ஜெயா, அவன் வழிப்பின் தொடர வேண்டியதே தன்வழி என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். தன் கருத்தை எதிர்ப்பவர்களைத் தன்வழிப் படுத்தும் அதீத ஆற்றலை அவனுக்கு அளித்தவை அவனுக்கேயுரித்தான அபார தன்னம்பிக்கையும், துணிச்சலும் தான் என்பது நாளாவட்டத்தில் அவள் கண்டுகொண்ட உண்மைகள்.

ஜெயா தன் வாழ்வில் பங்கு கொண்டமை தன் பெரும் பாக்கியம் என அவன் எண்ணி இறுமூப்பெய்திய அதே சமயத்தில் அவனைப்போன்ற ஓர் அதீத புருஷன்

ரானது கண்ணகண்ட தெய்வம் பற்றிய கவிதை
எனது கண்கண்ட தெய்வம் பற்றிய கவிதை

பெண்குலத்தின் பெற்றியினைச் சொல்ல வேண்டின்
பேரரசி கண்ணகியைச் சொல்வார் சில் லோர்
மண்ணகத்தின் மாசற்ற கற்பின் கண்ணாள்
மங்கையவள் கண்ணகி மட்டுமல்ல
கண்ணிறைந்த கணவன் தான் தெய்வம் என்றார்
கற்பரசி எம்மனை மேரி லூசியா
உன்மை நெறி உரைத்தவழி வாழ்ந்து காட்டி
ஒப்புயர்வு இல்லாத விளக்க மாணர்
குறள் தந்த கோதையாகி வாழ்க்கை நெறியை
குன்றிட்ட தீமாய் ஒளிர வைத்து
மருளென்னும் அறியாமை போக்கும் சீவ
மகத்துவமாம் ஆசிரியா தொழிலும் பார்த்து
அருள்வழியும் உளத்தாலே வீட்டிலிருந்தும்
அங்குற்றோர் பாமர்கள் கல்விக் காக
திறமனைத்தும் காட்டி கல்வி புகட்டி நாட்டில்
திசுழ்(ந)த திரு விளக்கேநீ ரெங்கு சென்றீர்...?
ஊரெல்லாம் பேர் பூத்த மரியாதை மாஸ்டர்
உயர் வான மனை விளக்காய் ஆகி இல்லம்
பேரோடு புகழ்பூத்த உழைத்து சேர்த்து
பெட் புறவே வாழ்க்கையிலே இனிமை சேர்(ந)து
சோராத உ(ள்)ளத் தோடு தொண்டு ஆற்றி
சோர்வகற்றி கணவனுக்கு உறுதியளித்து
தாராளச் சிந்தையோடு சீர்மை காத்து
தங்கமலர் நெஞ்சு திறம் உரைக்கப் போமோ.
தன்னூராம் ஏழாலை யான போதும்
தான்வந்த நெடுங்கேணிக்குக் குழைப்பு ஈந்து
வந்தவரை வர வேற்று வாய்மை மிளிர்
வரவேற்பு செய்துணவு படைத்து ஊட்டி
சொந்தமாம் பந்துக்களை அனைத்துத் தேற்றி
சுற்றத்தைப் பேணி நின்று அறமே காத்து
நம் தாயாம் நம்மனை இன்று எங்கே
நம்மைத் துடிக்க வைத்துவிட்டு சென்றெங்கே...??

சாலை

சென்னை

சென்னை

வாழ்க்கையொரு நோய்க்கிடங்கை என்ப வர்கு
 வகையான மருந்திட்டு ஆறுதல் சொன்னார்
 சூழ்ந்துவரும் சோதனைகள் தீர்க்க வென்றே
 சுறுசுறுப்பாய் செழுங்கருத்து கூறி நின்றார்
 ஆழ்ந்தமிடி அகற்றிடவே அறிவைச் சொன்னார்
 அன்பு மிகு அருங்கரத்தால் அணைத்துக் கொண்டார்
 பாழ்ந்தவிதி உடலைமட்டும் கொண்டு சென்றும்
 பெண்ணரசி உங்களன்பு அழிய வில்லை.

தாராள மனம்படைத்த தங்க நெஞ்சம்
 தாய்மையின் கனிவினையே கூறும் கண்கள்
 நேரான திறண்படைத்த நீதிக் கால்கள்
 நிமிர்ந்த நடை நீசரையும் அஞ்சவைக்கும்
 பேரான புகழ்பூத்த தெய்வ அம்சம்
 பேரறிவு ஞானச் சுடர் துலங்கும் எண்ணம்
 பூரணமாம் மேரி லாசியா அன்னை தோற்றம்
 மேலான உத்தமி எம்மன்னை தெய்வமாளுள்.

வெள்ளியன்று ஒரு சந்தி விரதம் காத்து
 வழிப் போக்கரிருவருக்கு அமுது படைத்து
 உள்ளத்தில் தேவனுக்குக் கோவில் எழுப்பி
 உத்தமியாய் இல்லறத்தில் நல்லறம் காத்த
 தெள்ளமுதே! தேடுவதற்கரிய செல்வமே!
 தேவையென தேவ அன்னை அழைத்தா னோ?
 உள்ளத்தே உம் நினைவு அழியாதென்றும்
 ஒழி பூத்து அவை எமக்கு வழியே காட்டும்.

தாயவரின் தூய அன்பு நிலைத்து எம்மை
 தந்தை யொடு நீடுவாழ வரமே அருளும்
 தூயவரின் தொடர்பாலே இன்று நாங்கள்
 துணையோடு வாழ்க்கோம் அன்பு அன்னாய்!
 நோயவரை அனுகாது காக்க வேண்டும்
 நாளாந்தம் புதுப் பொலிவு காட்ட வேண்டும்.
 தூயவராம் எம் தந்தை துணையோ டிருக்க
 தூயவளே வரம் ஒன்றை அருள்க தாயே.

தன் வாழ்வில் பங்கு கொண்டமை தன் பெரும்பேறு என்று ஜெயா இறுமூப்பெய்தினாள்.

எல்லாக் காதலர்களுக்கும் தோன்றுவது போல் எதிர்ப்புக்கள் பல அவர்கள் பெற்றோர் உற்றாரிடமும் எழச் செய்தனவெனினும், அவனைப் போல ஒரு இலட்சியத்துணைவன் தான் என் மகளுக்கு ஏற்றவன் என எண்ணிய அவள் தந்தை, அவனின் உறுதியான, திடமான உள்ளத்தை உணர்ந்தவன் சுற்றம், ஈற்றில் அவர்களின் அன்புச் சமுத்திரத்திற்குக் குறுக்கே தாம் கட்டும் அணைகள் தூசாக மதிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்தோ என்னவோ தம் மனப்பூர்வமான ஆசிகளுடன், அவர்களை இணைத்து வைக்கத் தவறவில்லை.

இலட்சிய தம்பதிகளாக உலகுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர்கள் நிர்ப்பலமான வாழ்க்கை சோசனிசம் வாயளவில் பேசும் வகுப்புவாதி கட்கு ஏனோ பிடிக்கவில்லை.

“எங்கள் திறமைக்கேற்ற இடத்தை எமக்களியுங்கள் நாம் ஆண்ட பரம்பரையே யன்றி, பிறரால் ஆளப்பட்டு அடிமை வாழ்வு வாழப்பிறக்கவில்லை. சொந்த நாட்டில் பிறர்க்கடிமை செய்தே துஞ்சிடும் அடிமை வாழ்வு எமக்கு வேண்டாம். எம் உரிமைகளை மாத்திரமே நாம் கேட்கின்றோம். அவற்றை அளித்து விடுங்கள் எங்கள் நாட்டிலேயே எம் முன்னாலேயே - எம் தமிழ் அன்னை விலங்கிடப்பட்டு தரையில் இழுத்தெறியப்படும் அலங்கோல நிலையை, இழி நிலையை, நாம் இன்று சகித்துக் கொண்டு வாழ மாட்டோம், குடியரசு நாட்டிலே, குடியுரிமை மறுக்கப்படுதல் நியாயம்தானா? என்றெல்லாம் உரிமைக்குரல் எழுப்பித் தமக்காக அல்லாவிடினும் தம் வருங்காலப் பரம்பரையினர்க்கேனும் ஒரு சுதந்திர தமிழ் பூமியைச் சமதர்மம் நிலவும் ஒரு தமிழ்நாட்டைச் சமைக்க முற்பட்டமை, தேசத்துரோகக் குற்றமாம், இன்று இவ்வகுப்புவாதிகளுக்கு ஜெயாவின் கணவன் தேசத்துரோகியாம், விசாரணைகள் எதுவுமின்றி இளம் மனைவியை வீட்டில் துடிக்க

வைத்து, இன்பங்கள் யாவையும் துச்சமெனத் துறந்து வெஞ்சிறையில் வாடும் கொடூர வாழ்க்கை, உரிமைக் குரல் எழுப்பியதற்காக அவனுக்குக் கிடைத்த பரிசு.

ஜெயாவின் கண்கள் நீரைச் சொரிகின்றன. ஜெயா, உன் கணவன் வீரன், எம் அன்னையின் அடிமைத் தலைகளை அறுத்தெறிந்து அவளைச் சிறைமீட்க உன் கணவன் சிறை செல்கிறான், அவன் பிரிவு உன்னை வருத்தக்கூடாது. சுதந்திரத் தமிழ் பூமியிலே எத்தனை வருடங்கள் சென்றாலும் திரும்பி வந்து எம் அன்பு வாழ்க்கையை - "நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம்" எனும் திருநாவுக்கரசரின் வாக்குக் கமைந்த இலட்சிய வாழ்வை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்வோம், எம் நாட்டுச் சிறைக்கூடங்களை தேசத்துரோகிகள் என வர்ணிக்கப்படும் என் தம்பிகளும், உன் போன்ற வீரப் பெண்மணிகளின் குழந்தைகளாம், தீர்புருஷர்களும் நிரப்பட்டும், சிறைக்கூடத்தின் சுவர்கள் கூடக் சுதந்திர கீதம் இசைக்கும், ஒரு நல்லநாள் வெகு சீக்கிரத்தில் வரத்தான் போகிறது. அந்தச் சுதந்திர பூமியை ஆளும் மன்னர்களாக - இன்று தேசத்துரோகிகள் என வர்ணிக்கப்படும் நாம் எல்லாம் ஆளத்தான் போகின்றோம். கலங்காதே, நாம் குறையில் விட்டிருக்கும் எம் பணி இனி உன் பணி" அன்று அவன் இவ்வார்த்தைகள் வெகு அருகில் - இன்று அவள் காதருகில் கேட்பது போல் உணர்கின்றாள் ஜெயா.

ஜெயாவின் கண்களில் ஒளிமயமான எதிர்காலம் தெரிகிறது. அவளின் கண் எதிரே ஒரு சுதந்திர பூமி, தமிழ் ஈழம் உருவாவதை அவள் உணர்கின்றாள்.

கண்களைத் தொடைத்துக் கொண்டு கணவன் விட்ட பணியைத் தொடர முற்படும் ஜெயா, மற்றயப் பெண்களுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமையட்டும். மறத் தமிழர் மாண்புடன் தம்மைத்தாமே ஆளும் அக்காலம் வெகு தூரத்தேயில்லை என ஜெயாவின் உள்ளுணர்வு உரைக்கிறது. மலரட்டும், சுதந்திர தமிழ் ஈழம்.

மணித

மணம்

மனித மனம்

சமயச் சடங்குகளை நடாத்தி வைக்கும் ஐயர் உச்சஸ் தாயில் ஓமம் வளர்த்து மறைபடிக்கின்றனர். நாதஸ் வர வித்துவான்களும், தவில் வித்துவான்களும் தம் திறமைகளைத்தையும் வெளிக்காட்டுகின்றனர். ஊர்வலம் நகர்கின்றது. ஒலி பெருக்கி இணைக்கப்பட்ட காரிலிருந்து சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற விதமாக “கல்யாண ஊர்வலம் வரும் உல்லாசமே தரும்” என்னும் பாடல் ஒலிக்கிறது. மணமகன் என்ற கோலத்தில் நானும் ஊர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறேன். இடையிடையே வெடிசள் படார் படார் என வெடிக்கின்றது வெடித்த இதயத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு ஊர்வலத்தில் தொடர்கிறேன்.

மணமகளின் சகோதரன் என் மைத்துணன் சம்பிரதாயத்திற் கேற்ப என்னருகே குடையிடித்து வருகிறார். மக்கள் கூட்டம் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து வருகிறார்கள். சிறுர்களுக்குத்தான் எத்துணை குஷி. நான் என்றும் சிறுவனாகவே இருந்திருக்கக் கூடாதா? என் மனம் அங்கலாய்கிறது.

கழுத்தில் மாலை-புத்தம் புதிய-கோட் சூட், வெடித்த என் இதயம், இவற்றுடன் நான் நகர்கிறேன். ஊர்வலம் திரும்புகிறது. அது பாதைகள் சந்திக்கும் முச்சந்தி. பெண்கள் கூட்டம் முன்னே தாண்டிச்செல்கின்றது. கைகளில் தட்டங்கள், ஆராத்திகள், வெள்ளைச்சீலை சுற்றிய பெட்டிகள், தாவி கூறை போன்றவை அவைகளுடன் சந்தியால் திரும்புகிறேன். அத்தெருவைப் பார்க்கிறேன்.

ஐயோ-ஏன் இந்தத் தெருவால் திரும்பினார்கள்-என் நெஞ்சு நோகிறது. இதயம் வேகமாகத் துடிக்கிறது. மாற்று வழி இருக்கிறதே அதனால் சென்றிருக்கக் கூடாதா? என்மனம் அலறுகிறது. வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்ச

வது போல “எங்கிருந்தாலும் வாழ்க” எனும் பாட்டை நாதஸ்வரத்தில் வாசிக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலா இப் பாடலை வாசிக்க வேண்டும். நெஞ்சம் பொறுக்குதில்லையே. எதையும் தாங்கும் இதயமா எம்மிதயம்.

நான் எதிர்பார்த்தபடி அந்த வீடு வந்து விட்டது. என்கண்கள் நிலத்தை நோக்குகின்றன. ஏதோ நிமிர் வேண்டுமென்ற உள்ளுணர்வு-நிமிர்கிறேன்..... என் கண்கள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன. ஐயோ கடவுளே எனக்கே னிந்த சோதினை-ஏன் என்னை இந் நிலைக்காளாக்கினாய். என் மனம் கடவுளையே ஏசுகிறது.

யார் நிற்கக் கூடாது என்று நினைத்தேனோ அவள் அங்கு நிற்கிறாள். யாருடைய முகத்தில் விழக்கூடாது என்று நினைத்தேனோ அவள் அங்கு நிற்கிறாள். அந்தத் துர்ப்பாக்கியவதியின் - அவ்வபலையின் கண்களை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கின்றேன். “என் கண்கள் குளமாகி விட்டன. பார்வையைத் திருப்புகிறேன்.

இரக்கம் தோய்ந்த கண்களால் அவள் என்னைப் பார்ப்பதை உணர்கிறேன். அழுதழுது சிவப்பேறிய கண்களைக் காண்கிறேன். நான் குற்றமுள்ளவன் ஓரக்கண்ணால் பார்க்கிறேன். அவள் நிலைகுத்திப் பார்க்கிறாள். என் உள்ளத்தில் பழய நிலைவுகள் வந்து அலைமோதுகின்றன. என் பார்வை அர்த்தமில்லாது சுழல்கிறது. திரேசா, என் வாய் என்னையறியாமலேயே அவளை அழைக்கிறது. ஊமையாக அத்தான், என்று என் மனைவியாகப் போகும், ஜெயா அழைப்பது போல ஒரு பிரமை. என் வாய் ஜெயா என்கிறது. அருகில் வந்த என் மைத்துணன் அக்கா வீட்டில் இருக்கிறா என் றென்னைக் கேலி செய்கிறான். என் மனம் அடையும் வேதனையை-துன்பத்தை அவனறிவானா?

நானும்-திரேசாவும் பள்ளித்தோழர்கள். மதத்தால் வேறுபட்டாலும்-மொழியாலும்-மனத்தாலும் ஒன்றுபட்ட

டவர்கள். சிறுவர்களாயிருந்தபோது உண்டான பாசப் பிணைப்பு பருவமடைந்ததும்—காதலாக மலர்ந்தது. கால வட்டத்தில் எம்மிருவருக்கும் ஒரே இலாகாவில் வேலை கிடைத்தது. அவள் தொலைபேசி இயக்குநர்—நான் தபாலதிபர்.

என்ன பொருத்தம், மொழியால் பொருத்தம், அழகால் பொருத்தம், தொழிலால் பொருத்தம், மனதால் பொருத்தம், உடலால் பொருத்தம், ஆனால் மதத்தால் தானே வேறுபாடு, எம் மதமும் சம்மதம் தானே என என் மனம் அக்குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்ய முயல்கிறது. ஒரு நாள் திரேசா, எல்லாம் பொருத்தம் அத்தான், ஆனால் மத வேறுபாடு நாம் இணைவதைத் தடுத்து விடுமோ எனப் பயப்படுகிறேன் என்றாள். அடி பயித்தியமே, எந்த ஒரு சக்தியாலும் நம்மைப் பிரித்துவிட முடியாது நீ ஏன் வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்கிறாய் நான் நினைத்ததை நடத்தியே முடிப்பவன் என்பதை நீ காணத்தான் போகிறாய், எனத் தம்பட்டம் அடிக்கிறேன். இதனை நான் நினைக்கும்போது என் தலை என்னை யறியாமலேயே குனிகிறது.

ஒரு நாள் என் தந்தை எனது கல்யாணப் பேச்சைக் காதில் போடுகிறார். தீடீர் அதிர்ச்சியில் அகப்பட்டு நான் தவிக்கிறேன். என் ஆட்சேபணையை எப்படித் தெரிவிக்கலாம் என யோசிக்கிறேன். வழமைபோல் அன்றும் சாப்பிட அமர்ந்தேன். மெதுவாக எனது தாய் பேச்செடுத்தாள். தம்பி உன் சம்மதத்தைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறம். எங்கட குடும்பத்திற்கேற்ற சம்மந்தம் மோனை.

இப்ப ஏனம்மா எனக்குக் கல்யாணம், உப்பிடித்தான்ரா எல்லாரும் சொல்லுறது-நல்ல கொழுத்த சீதனம் நெடுங் கேணியிலே 15 ஏக்கர் வயலாம். இன்னும் 5 ஏக்கர் தோட்டக் காணியாம்—அதுக்கில்ல 2 கிணறு இருக்காம் ஒரு பெரிய கல்வீடாம், நகையும் ஐஞ்சுக்குப் போடுகின

மாம், காசாய் பதினேஞ்சு தருகினமாம், கல்யாணச் செலவும் அவையளோடதானும்.

உதெல்லாம் இப்ப ஆரணை கேட்டது. எனக்கு எப்பன் சோறு போடு.

அதிக்கில்லையடா மேனை, அவள் பிள்ளையும் நல்லவடிவு ஏன் நீ அங்கினைக்க எங்கையாலும் கண்டிருப்பாய், சொன்னாப்போல பிள்ளையும் எங்கயோ கொண்வன்றிலை படிச்சவளாம். S. S. C. எல்லாம் பாசாம், நல்லாய் இங்கிலீசு கதைப்பாளாம், ஏன் உனக்கு இப்ப சீதனம் என்று தந்ததிற்கென்ன மிச்சமாய் இருக்கிறதெல்லாம் உனக்குத்தானே. ஏனெண்டால் அவள் மாத்திரம் தான் அவையளுக்குப் பிள்ளை. என்ற ராசா எல்லே ஓம் என்று சொல்லடா. என் தாய் மூச்சிவிடாமல் பேசுகிறா.

ஆனால் என் மனமோ திரேசாவை நோக்கி வட்டமிடுகிறது. இவர்களது கொழுத்த சீதனம் என் மனதை மாற்றிவிடுமோ-என்னையும்-திரேசாவையும் பிரித்து விடுமோவென அஞ்சுகிறேன் நான். என் கண்களில் இருந்து ஒவ்வோர் சொட்டுக் கண்ணீர் துளிகள் என் சாப்பாட்டுத் தட்டினுள் விழுகின்றன. இதனை அம்மா கண்டுவிடக் கூடாதே என்பதற்காக அவசரவசரமாகக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறேன்.

என்னை உருவாக்கிப் படிப்பித்து பட்டம் - பதவிகள் வாங்கித் தந்த என் தந்தை சார்மினக் கட்டிலில் படுத்தவாறு கனகலிங்கம் சுருட்டைப் புகைத்த வண்ணமிருக்கிறார். என் இதயராணியின் சிரித்த வதன முகம் என் கண்முன்னே காட்சியளிக்கிறது. நான் தத்தளிக்கிறேன், எனது சம்மதமின்மையை எப்படி என் தந்தையிடம் எடுத்துரைப்பேன். ஆ! கடவுளே ஏன் என்னை இப்படியான இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளிவிட்டாய். என் மனம் அலறுகிறது. எனது முடிவைச் சொல்ல தந்தையை நெருங்குகிறேன்.

ஐயோ, உன்னைப் பெற்று வளர்த்துப் படிக்க வைத்துப் பட்டம் பெறச் செய்தது இதற்காகத்தானா என அவர் கேட்டு விட்டார் நான் என்ன பதிலைச் சொல்வேன். அவர்தான் என்னை ஒரு குறையும் விடாமல் வளர்த்து விட்டாரே. அவரது முகத்தைத்தானும் பார்த்துக் கதைக்காத தனயலயிற்றே நான். அம்மாவிடமும் கூற முடியாத கோழையாயிற்றே நான். தனிமையை நாடிச் செல்கிறேன். என் திரேசாவின் இதயக் குடிசைக்குத் தீ வைக்கப் போகிறேன். வேட்கையுடன் அவள் நெஞ்சில் வேல் பாய்ச்சப் போகிறேன்.

சடைசியாக ஒரு முறை அவனைக் கண்டு என் நிலமையைச் சொல்லி.....எமது காதலைத் தியாகம் பண்ணச் சொல்லிவேண்டாம். இது தானா உங்கள் ஆண்மை-வீரம்-நீங்கள் மார்தட்டிப் பேசியதெல்லாம் போலியா... என அவள் கேட்டுவிட்டால் நான் என்ன பதில் கூறுவேன் வேண்டாம்-இனி நான் அவனைப் பார்க்கக்கூடாது - அவனைப் பற்றி இனி நான் நினைக்கவேகூடாது - திரேசாவின் வீட்டுப்பக்கம் இனித் தலைகாட்டுவதேவில்லை என வைராக்கியம் பூணுகிறேன்.

முடிவு.....

இந்தக் கோலத்தில் - துரோகியாக, ஒரு இதயத்தை உடைத்து சுக்கு நூருக்கிய வீரனாக, ஊர்வலத்தில் ஊர்கிறேன்.

தந்தைப் பாசம் என்னை வெற்றி கண்டதோ? அல்லது சீதனம் எனும் பயங்கரப் பூதம் எனை விழுங்கி வெற்றி கொண்டதோ? நான் எனது தந்தையின் பேச்சுக்குச் சம்மதித்துவிட்டேன்.

என்னையே நான் ஏமாற்றிக் கொண்டு, ஊர்வலத்தில் நகர்கிறேன். என் இதயத்திலே இன்னொருத்தி வந்து விட்டாள். பாவம் திரேசா-என்னைப் பற்றி எவ்வளவு

மனக் கோட்டைகள் கட்டியிருப்பாள். பாவம்-அழுதமுது சிவந்த கண்களுடன் என் முன்னே காட்சி தந்த அந்த சோக உருவம் என் கண் முன்னே தெரிகிறது. என்ன விரும்பினாலும் அவளது கற்பிற்குக் களங்கம் ஏற்படும் வண்ணம் நான் ஒரு போதும் அவளுடன் நடந்து கொண்டதேயில்லை. இதை நினைத்து எனது மனதை நான் தேற்றிக் கொள்கிறேன்.

என்ன மச்சான் ஒரு மாதிரியாய் வாராய், எனக் கெல்லாம் தெரியும் - நேக்கிற் ஈசி - கவலைப்படாதே-இதெல்லாம் சகஜம் தானேடப்பா-உற்சாகமாய் வா...முகத்தை உம் எண்டு வைச்சிருக்காதே முகத்தை நல்லாய் வைச்சிரு...எங்க சிரி பாப்பம் - ஸ்மைல் வில்யு.....

அட சும்மா போடா.....

டே ஜெயா - எண்டு ஒரு புத்தம் புதிய மலர் உனக் காசக் காத்துக் கிடக்கு, சிறு வயது தொடக்கம் என்னுடனே பழகி ஒன்றாய் விளையாடித் திரிந்த, என் சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொண்ட, எனது ஆருயிர் நண்பன் என்னை உற்சாகப் படுத்துவதற்கு என்னென்னவோ சொல்கிறான்

செதியில் ஆறுகிற மனமா எமது மனம்.

நான் கைக் குட்டையால் எனது முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறேன். எனது மைத்துணனிடம் "தம்பி, கொஞ்சம் தண்ணி"

என்று கேட்பதற்கு முன், மாப்பிள்ளைக்குத் தண்ணி-மாப்பிள்ளைக்குச் சோடா, என்டெல்லாம்-பல குரல்கள், ஈற்றில் ஒரு சோடாப் போத்தல் எனது கையில் கிடைக்கிறது.

சோடாவைக் குடித்து ஒரு புது மனிதனாக, கவலைகளை ஓரளவு துறந்து - ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்வழிக்க இன்றோர் பெண்ணின் மனதை நசுக்கி - இதயத்தை உடைத்து பணத்தாசை பிடித்தவனாக - மணப் பெண்ணின் வீட்டை நோக்கி - ஊர்வலத்தில் ஊர்கிறேன்.

அவளை மறப்பதெப்படி ?

நான் அந்த குறாப் படத்தையே பார்த்தபடி இருக்கிறேன். ஆமாம் அது ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் எமது குறுப்பினர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து எடுத்துக்கொண்ட முதலாண்டு குறுப் படம். அதிலே எனதுள்ளம் கவர்ந்த கள்ளி, எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமாக பேசாமடந்தையாக அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் கதிரைப் பின்னாலே நான். அவளது கதிரையைப் பிடித்தபடியே நிற்கிறேன். அந்நேரம் நண்பன் பரமேஸ் :

“படத்திலேயும் கூடவாடாப்பா பக்கத்திலே நிற்கவேண்டும் என்று எனது காதில் குசகுசத்தது இன்னும் எனது காதுகளில் கேட்கிற மாதிரியுள்ளது.

“என்ன ஆனந் நீங்க படத்திலே எனக்குப் பின்னாலே நின்டா மத்தவங்க என்ன நினைப்பாங்க” என்று அவள் கேட்டதற்கு “என்ன நினைப்பாங்க நான் உம்மிலே விருப்பம் அதுதான் பக்கத்திலே நிற்கின்றன் எண்டு மற்றவங்க நினைப்பாங்க என்று நான் சொன்னபோது அவள் கறுப்புக் கன்னங்கள் நாணத்தால் சிவந்ததை நான் என்றுமே மறக்கமுடியாது.

“டே ஆனந் என்ன படத்தையே தூக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய் - இந்தா தேத்தண்ணி குடி” என்று எனதக்கா என்னை அழைத்தபோதுதான் நான் இவ்வுலகிற்கு வந்தேன்.

“உப்பிடி உந்த மேசையிலே வைச்சிட்டுப்போங்க நான் குடிக்கிறேன் என்று கூறி படத்தையே மீண்டும் பார்க்கிறேன் ஏனோ இன்று எனது மனம் எமது கலாசாலை வாழ்க்கையையே நோக்கி வட்டமிடுகிறது. நானும் கலாசாலையில் வாழ்ந்த அந்த இரண்டாண்டு காலத்தையும் மீண்டசைவு போடுகிறேன்.

விவசாய ஆசிரியராக இருந்த நான் ஏதோ ஒரு நல்ல காலமோ என்னவோ ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு இடம் கிடைத்துச் செல்கின்றன். என்னுடன் பனிரண்டு ஆண்களும் பதினொரு பெண்களும் மொத்தம் இருபத்து மூன்று ஆசிரிய ஆசிரியைகள். எமது ஆரம்ப வகுப்புக்கள் அமைதியாகவும் - வழமையான முறைப்படியும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

எம்முடன் ஜெயராணி என்று ஒரு ஆசிரியையும் கலாசாலையில் இருந்தாள். அவளது அடக்க - ஒடுக்கமும் - சிறந்த நற்பண்புகளும் என்னை அவள்பால் கவர்ந்திழுத்தன. சிறிது கறுப்பாகவிருந்ததற்கென்ன கவர்ச்சியானவள். அவளது லேல் விழ்க்கையொத்த கண்களை நாள் முழுதும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கலாம். சுருங்கக் கூறின் அவள் என்னைக் கவர்ந்துவிட்டாள் என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆமாம்-நான் அவளை விரும்புகிறேன். ஆனால் அவள் ... என்னை விரும்புகிறாளா? எல்லாப் பெண்களுடனும் சகஜமாகப் பழகும் என்னை இவள் ஒரு வேளை தப்பாகப் புரிந்து கொள்வாளோ. இன்மேல் ஜெயாவுடன் நான் சிறிது கூடுதலாகவே சதைக்கவேண்டும். அப்போதான் எனது மனதை அவளிடம் காட்ட முடியும் என நான் தீர்மானித்துக்கொள்கிறேன்.

அன்றொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நாலரை மணியிருக்கும். எனது சக ஆசிரியர்கள் விளையாடச்சென்று விட்டனர். எனக்கு அன்று உடல் நலம் சரியில்லாதாகையால் விளையாடச் செல்லவில்லை. நூல் நிலையப் பக்கம் போவோம் என்ற எண்ணத்துடன் லோங்சை மாட்டிக்கிளம்புகிறேன். நான் நூல் நிலைய வாசலையடையவும் - ஜெயா உள்ளேயிருந்து வெளியே வரவும் சரியாக இருக்கிறது. நான் சிரிக்கிறேன். அவளும் சிரித்தாள்.

மாஸ்ரர் ஆனந், அவள் என்னை அழைக்கிறாள்,

என்ன ரீச்சர்...

ஒன்றும் இல்லை - உங்களோட ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி டிஸ்கஸ் பண்ணவேணும்.

ஓ தாராளமாக..வாங்க அந்த பெஞ்சிலை இருந்து டிஸ்கஸ் பண்ணுவோம்.

நூல் நிலையத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி உள்ள மாமரத்தின் கீழ் உள்ள சீமென்ற் பெஞ்சிலை ஆளுக்கொரு பெஞ்சில் அமர்கிறோம்.

என்ன ரீச்சர் நைதரசன் வட்டத்தைப்பற்றி வெள்ளிக்கிழமை லெக்ஷர் பண்ணினார் - அதைப்பற்றியா சந்தேகம்....

இல்லை மாஸ்ரர்.....உங்களைப் பற்றித்தான், எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது.

நீங்க . நீங்க என்ன சொல்றீங்க, மாஸ்ரர் நீங்க கத்தோலிக்களு என்பதுதான் எனது சந்தேகம்.

ஏன் அப்படிக் கேட்டிட்டீங்க, நான் கத்தோலிக்க மதத்தவன்தான்.

அப்படியண்டா நீங்க ஞாயிற்றுக்கிழமை பூசை குவாரது குறைவு - வந்தாலும் தேவ நற்கருணை வாங்குவதில்லை . . .பாவசங்கீர்த்தனம் செய்கிறீர்களோ என்னமோ!

இதெல்லாம் ஏன் ரீச்சர் ஒரு சின்னப்பிள்ளையைக் கேட்கிறமாதிரிக் கேக்கிறீங்க.

இல்லை மாஸ்ரர் ஆனந்தன் என்னைத் தப்பா எண்ண வேண்டாம். ஏதோ கேட்கவேண்டும்போல் இருந்தது கேட்டன் . . . அவ்வளவுதான்.

ரீச்சர் - நானும் ஒழுங்காகப் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து தேவ நற்கருணைபெற்று பூசைப்பலி ஒப்புக்கொடுத்தான்

தான். ஆனால் ஒரு சில குருவானவர்களின் போக்கினால் அவைகளைக் குறைக்கவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அவ்வளவுதான்.

அப்ப நீங்க குருவானவருக்காகக் கடவுளையே வெறுக்கிறீங்க... அப்படித்தானே... இல்லையே...நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே.

அவள் என்னவென்னவோ காரணங்கள் எல்லாம் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினாள்...நான் பாதியைக் கவனித்தேன். பாதியைக் கவனியாது அவள் பேசும் அழகையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என்னையறியாமலேயே நான் அவள் பால் கவரப்படுகிறேன்.

“என்ன மாஸ்ரர் நானும் சொல்றன் நீங்கள் எங்கேயோ தியானத்திலே இருக்கிறீங்க”... மாஸ்ரர்.

ஓம்...ரீச்சர்...சொல்லுங்கோ...நான் கேட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கிறன்.

நான் சுய நினைவையடைகிறேன். நான் அவளது அழகை ரசித்துக்கொண்டிருந்ததை அவள் உணர்ந்தாளோ என்னவோ - நாணத்தோடு அவளது கண்கள் தாழ்கின்றன.

ரீச்சர்.. நான் இனி நீங்க சொன்ன மாதிரியே நடக்க முயற்சிக்கிறேன். சரியா...ஏதோ நான் ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவனாக வர மன்றாடுங்கோ.

“கட்டாயம் மாஸ்ரர்...கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் என் அவா.”

நீங்க சொல்லுங்க - நான் கேட்கிறன். இப்படியெல்லாம் எனக்குச் சொல்லி வளர்க்க எனது அம்மா இருந்திருந்தா - நான் கட்டாயம் ஒரு குருவானவராயிருப்பன்.

“என்ன...என்ன நீங்க என்னை ஒரேயடியாய்த் தூக்கிப்பேசு நீங்க...”

“இல்லை ரீச்சர் உண்மையைத்தான் சொல்லுறான் நான் சின்ன வயதிலேயே எனது தாயாரை இழந்துவிட்டேன். உங்களைப்போல் இப்படியான அறிவுரைகளைக்கூறி வளர்க்க எனக்கு ஆளில்லாமல் போய்விட்டது.”

“மாஸ்ரர் உங்கட வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கேட்க துக்கமாயிருக்கிறது.”

ஆம் ரீச்சர் - எனது வாழ்க்கையைப்பற்றி உங்களுக்குக் கூறி ஏன் உங்களுடைய மனதையும் துக்கப்படவைப்பான்.” பார்த்தீர்களா - கதை எங்கேயோ தொடங்கி எங்கேபோய் முடிந்துள்ளது என.

எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கு ரீச்சர் நேரமும் போய்விட்டது. ஒருக்கா லைபிரறிப் பக்கம் போய்ப் பேப்பரும் பார்க்கவேண்டும்.

சரி மாஸ்ரர்...

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அவளுடன் இருந்து கதைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்த போதிலும் ஏனோ என் மனம் கதையை வளர்க்க விரும்பவில்லை. மனமில்லாமல் எழுந்து செல்கிறேன்.

அன்று இரவு எனது நோட்ஸ் கொப்பியைப் புரட்டிப் படிக்கிறேன். என்னால் அன்று படிப்பைத் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. அன்று மாலை அவளுடன் கதைத்த அந்த நிகழ்ச்சி என் கண் முன்னே நிழலாடுகிறது. அவள் எதற்காக என்னில் அக்கறை கொண்டு எனது மத ஆசார விடயங்களில் கவனமெடுக்கிறாள். ஒருவரைத் திருத்துவது அவள் பண்பா?... அல்லது அவளும் என்னைப் போலவே .. என்னை விரும்புகிறாளா?... என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. என் கண் முன்னே அவளது அழ

கிய வதனம் காட்சியளிக்கிறது. அந்த அகன்ற அழகிய கருவிழிகள் ஏதேதோ கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் என்னால் அதனைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

எமது பயிற்சி வழமை போல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நான் எனது சமய ஆசார விடயங்களில் அவள் கூறியபடியே நடந்து கொள்கிறேன் இதனால் எனது மனதில் ஒரு திருப்தியையும் - மனம் மகிழ்ந்திருப்பதையும் உணர்கிறேன்.

அன்றொரு நாட் காலை வகுப்புகள் தொடங்குவதற்கு முன்னர், ஜெயராணி ரீச்சர் ஆமாம் அவள் தான் எனது நலனில் அக்கறை கொண்டவள் வகுப்புக்கு சிறிது நேரம் முன்னராகவே வருகிறாள்.

“ என்ன ரீச்சர் நான் இப்ப நல்ல பிள்ளை தானே ”

அவள் முறுவலிக்கிறாள்

எல்லாம் நீங்க செர்ன்னபடியால்தான், இல்லாவிட்டால் என்ர கொள்கையை ஒரு விதத்திலும் மாற்ற முடியாது.

அவளது முகம் நாணத்தினால் சிவக்கிறது. ம்... ரீச்சர் என்னட்ட ஒரு வேதப் படம் என்டாலும் இல்ல உங்களிட்ட ஏதாவது படம் இருந்தால் தயவு செய்து தாருங்கோ... அது உங்கட ஞாபகமாவும் இருக்கும் .. சரியா ...

அவள் சம்மதத்திற்கறிகுறியாகத் தலையாட்டுகிறாள்.

நண்பர்கள் வரவே நான் கதையை மாற்றுகிறேன்.

என்னடப்பா ஆனந்... என்னவாம் மிஸ் ஜெயராணி,

நான் இண்டைக்கு வகுப்புக்கு நேரத்துடன் வந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதாம்.

ஓமடப்பா நீ சரியான நேரத்துக்குதானே வகுப்புக்கு வருவாய் இண்டைக்கு என்ன, நீ ஒரு கட அன் ரைட் டான ஆள் எண்டு குமார் மாஸ்ரர் சொன்னவர்

நண்பன் சந்திரன் என்னை ஒரேயடியாகப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

இண்டைக்குக் காலமை நான் சாப்பிடல்லே அங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை... அதுதான் வகுப்புக்கு வந்தான்.

ஒரு மாதிரி சாட்டுக்கூறி சமாளித்து விடுகிறேன். நேரமாகவே எமது வகுப்பும் தொடங்குகிறது.

நாலேந்து நாட்கள் ஓடி மறைகிறது. அவள் எனக்குப் படம் இன்னும் தரவில்லை. எனவே வகுப்பிலேயே வைத்து அவளிடம் இருமுறை கேட்டுவிட்டேன். அது தப்பாம் மற்றவர்களுக்கு முன்னால் வைத்து நான் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி அப்படிக்கேட்டிருக்கக்கூடா தாம். இது அவளுடைய குற்றச்சாட்டு. குற்றச்சாட்டுடன் படமும் வந்து சேருகிறது.

ரீச்சர் படத்தின் பின்னால் உங்களது கையெழுத்தைப் போட்டுத்தாருங்கள்”

ஏன் நீங்க படம்தானே கேட்டீர்கள்..

விரும்பினால் எழுதித் தாங்க இல்லாவிட்டால் வேண்டாம், நான் ஒரு மாதிரியாகக் செல்கிறேன்.

அவள் உடனே தனது பெயரை மட்டும் எழுதித் தருகிறாள்.

நான் அவளது மனதை அறிய முடியாது தவிக்கிறேன்... எனது மனதை அவளிடம் எப்படித் திறந்து காட்டுவது..... அவள்தான் ஒன்றிலேயுமே பிடிக்கொடாமல் நடக்கிறாளே

எப்படியும் இந்த ஒரு கிழமைக்குள் அவளிடம் எனது மனதைப் பற்றிக் கூறிவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுக் கொள்கிறேன்.

“டே ஆனந் தேத்தண்ணி எல்லே ஆறிப் போகுது குடிச்சிட்டு இரன்”

தேநீர் ஆறுவதை எனது அக்கா திரும்பவும் ஞாபக மூட்டுகிறாள். ஏதோ கடமைக்காகத் தேநீரைக் குடிக்கிறேன். தேநீர் என்றதும் எமது கல்லூரியில் நடந்த அதிபரின் பிறந்தநாள் வைபவ தேநீர் விருந்துபசாரம் நினைவுக்கு வருகிறது.

அன்று அங்கு அந்த வைபவத்தில் பங்குபற்றியவர்கள் அனைவரும் தம்மால் இயன்றளவு தமக்கு அழகையூட்டியே வந்தனர். ஏன் நானும் கூடத்தான். ஆனால் ஜெயராணி மட்டும் அதற்கு மாறும் - தனது வழமையான அலங்காரங்களுடன் எளிமையாகவே வந்திருந்தாள். மஞ்சள் நிற சாரியும் அதே நிற சட்டையும் கூந்தலில் மலர்க்கொத்து மாக அவள் நடை பயின்று அக்கூடத்தில் வந்தமர்ந்த அக்காட்சி இன்னும் என் கண் முன்னே காட்சியளிக்கிறது. அன்று நான் என்னையே மறந்து அவள் அழகை இரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்று ஒரு மாதிரியாக பிறந்தநாள் வைபவம் முடிவுற்றது. எமக்கன்று விடுமுறை, நண்பர்கள் படத்துக்கென்றும் - கடைக்கென்றும் விடுதியைவிட்டு வெளியேறி விட்டனர். ஆனால் நான் அங்கேயே தங்கிவிட்டேன். எப்படியும் இன்று அவளிடம் எனது மனதைக் காட்ட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் மாலை வேளையில் அவள் எப்படியும் நூல் நிலையத்திற்கு வருவாள் என்பது திண்ணம். எனவே அங்கு செல்கிறேன்.

எனது யூகம் பிழை போகவில்லை. அவளும் அவளது சிநேகிதி மாலாவும் பத்திரிகையில் மூழ்கியிருக்கின்றனர். அவர்கள் நூல் நிலையத்தைவிட்டு வெளியேறும் வரை நானும் ஏதோ பத்திரிகை பார்ப்பது போல் பாசாங்கு செய்கிறேன். அவர்கள் என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

பதினைந்து நிமிடங்கள் வரை நான் அங்கேயே அவர்களுக்காகக் காத்துக் கிடக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் இருவரும் நூல் நிலையத்தைவிட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.

மிஸ்... ஜெயராணி.....

ரீச்சர் ரீச்சர்..... அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்க
கிறார்கள்.

உங்களைத் தேடிக்கொண்டுதான் வந்தான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்
பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.

அப்படி என்ன விஷயம் மாஸ்ரர் எங்களை நீங்கள்
தேடிக்கொண்டு வர, மாலா ரீச்சர் கேட்கிறாள்.

நான் உங்களைத் தேடியில்லை, ஜெயராணி ரீச்சரைத்
தேடிக்கொண்டுதான் வந்தான்.

மாலாவினது முகம் சுருங்குவதை நான் காண்கிறேன்.

கோபிக்காதேயுங்கோ ரீச்சர் சும்மா விளையாட்டுக்குத்
தான் சொன்னான். வாங்கோ அந்த மரந்தடியில் இருந்து
கதைப்பம் ... நான் அழைக்கிறேன்.

ஜெயா நீர் மாஸ்ரரோடு இருந்து கதையும் நான்
லைப்ரறியில் ஒரு புத்தகம் எடுக்க வேணும் எடுத்துக்
கொண்டோடி வாறன்... மாலா செல்கிறாள்... நான்
கடவுளுக்குக் கோடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

இருவரும் மௌனமாகவே மரத்தை அடைகிறோம்:

“என்ன இன்டைக்கு மௌன விரதமோ” நான்
அந்த பெஞ்சில் அமர்ந்த வண்ணமே கேட்கிறேன்.

இல்லை மாஸ்ரர்... நீங்க இன்டைக்கு பிறின்ஸ்சிப்பலு
டைய பேத்தே பார்டியில் பேசியதை எண்ணிக்கொண்டு
வந்தன்.

நான் ஏதோ மேடைப் பேச்சாளியில்லை ரீச்சர் ஏதோ
வாயிலை வந்ததைச் சொல்லுவன் அவ்வளவுதான்.

அதுக்குச் சொல்லேல்ல மாஸ்ரர்... அந்த பேச்சுக்
குள்ளேயும் தமிழற்ற பிரச்சனை பற்றி புகுத்தி விட்டீங்க
களே...

என்ன செய்ய ரீச்சர் தமிழங்களாகிய நாம் இப்படி இம்சிக்கப் பட்டேக்கில்ல பேசாம'என்ன செய்ய, அது இருக்கட்டும் நீங்க என்னை மாஸ்ரர்... மாஸ்ரர் என்று இனிக் கூப்பிட வேண்டாம் சரியா

அப்ப என்ன மாஸ்ரர், சேர்... என்றா கூப்பிடவா...

இருவரும் சிரிக்கிறோம்...

இல்லை ஜெயா, ஆனந் என்றே கூப்பிடுங்க சரியா...

அவள் தலையாட்டுகிறாள்..

கவனம் தலை விழுந்திடும். அவள் முறுவலிக்கிறாள். ஆனந் என்னை ஏன் தேடிக்கொண்டு வந்தீங்க... இன்னும் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லேல்லையே நீங்க...

சொல்லத்தான் ஜெயா நினைக்கிறன் ஆனா...

ஆனா என்ன, சொல்லுங்களன்

புது அனுபவம் அதுதான் கொஞ்சம் தயக்கமாயிருக்கு அவளுக்கு விஷயம் புரிந்து கொண்டதோ என்னமோ, நாணம் மேலிட அவள் தரையைப் பார்க்கிறாள்.

ஜெயா..... தப்போ... குற்றமோ... சொல்றன் கோபிக்க மாட்டீங்கதானே

இல்லை... சொல்லுங்க... அவளது கால் பெருவிரல் நிலத்தை உழுகின்றது.

நான்... உங்களை விரும்புகிறேன்.....

குனிந்திருந்த அவள் சடாரென்று நிமிர்ந்து என்னை நோக்குகிறாள். அவளது கண்கள் குளமாயின... இமைகள் படபடக்கின்றன... இதழ்கள் துடிக்கின்றன.. ஏதோ சொல்லத் துடிக்கிறாள்... ஆனா ல் பேச்சு வெளியே வரவில்லை.

ஜெயா...நான் சொன்னது தப்பானால் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏதோ என்ர மனதிலே பட்டதை அப்படியே சொல்லீட்டன். என்ர மனம் அப்படி. நான் அப்படி பொதுவாக அதிகம் எதிர்பார்ப்பவன். ஆனால், எதிர்பார்ப்பதில் சிறிதளவு கிடைத்தாலே திருப்திப்படக் கூடிய மன நிலை எனக்கு. நான் உங்கட அன்பு முழுதும் என்னிலேயே இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புறன். ஆனால் சிறிதளவு அன்பு கிடைத்தாலே எனக்குப் போதும்.

நான் படபடவென்று இவ்வளத்தையும் சொல்வதற்குள் அந்திவேளையாயிருந்தும் மேலெல்லாம் வேர்த்துவிட்டிருந்தது.

தூரத்தே மாலா ரீச்சர் வருவது தெரிகிறது.

ஜெயா, மாலா வர்றா...நான் என்னட மனதில் பட்டதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட்டன். ஆனா நீங்க ஒண்டுமே சொல்லேல்ல. இரவு முழுக்களும் யோசித்து நாளைக்கு லெக்ஷருக்கு வரேக்க உங்கட முடிவைச் சொல்லுங்க. வாயால இல்லை. உங்கள் மனமும், எனது மனம் போலவே இருந்தால் நீங்க தினமும் தலையிலே சூடிவார ரோஜாப் பூவிலே ஒன்டை எனக்குத் தாங்க. இல்லாட்டி.....அதை நீங்களே முடிவுசெய்துகொள்ளுங்க.....நான் வற்புறுத்தேல்ல...

என்ன மாஸ்ரர் வற்புறுத்தேல்ல என்று கேட்ட வண்ணமே மாலா அங்கு வருகிறாள்.

என்ன ஜெயா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்...

என்னோட கதைக்கப் பிடிக்கேல்லப் போலயிருக்கு. அதுதான் தலையிடி எண்டு சொல்லிக்கொண்டு ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்...

ஜெயா என்னை ஒரு மாதிரியாய் பார்க்கிறாள்... அப்பார்வை அப்படிச் சொல்லாதேயுங்கோ என்று கூறுவது

போல் இருந்தது. மாலா... ஜெயாவை அறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் டிஸ்பிறின் குடுங்கோ...நான் லேபிறரிக்குப் போட்டு வாறன்... நான் நிலமையைச் சமாளித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நழுவுகிறேன்.

ஜெயாவும்-மாலாவும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள்...ஒன்றாக ஆசிரிய வேலைக்கு எடுபட்டு ஒன்றாகவே ஆசிரிய பயிற்சிக்கும் வந்துள்ளார்கள். இருவரும் உயிர் சிநேகிதிகள். எப்படியும் அங்கு நடந்ததை ஜெயா மாலா விடம் தெரிவிப்பாள். இதனால்தான் நான் அங்கிருந்து மெதுவாக நழுவி விட்டேன்.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. மனம் ஒரே குழப்பமாகவும், சஞ்சலப் பட்டுக்கொண்டேயுமிருந்தது. கண்ணை மூடினால் ஜெயாவின் உருவம்... கண்ணைத் திறந்தால் அவளது உருவம்...நான் பட்டபாடு. நான் நித்திரை கொள்ளாமல் புரண்டு புரண்டு இருந்ததைக் கண்ட சந்திரன் “என்னடப்பா ஆனந்தா புரளுறாய் நித்திரை வருகுதில்லை சந்திரன்...நித்திரை வருகுதில்லையோ...அப்ப ஒரு (½) அரைப் போத்தலை விளையாடிட்டுப் படு நித்திரை தானாய் வரும்.

போடா... நீயும் உன்ர புத்திமதியும் என்று அவளை ஏசிவிட்டு திருப்பிப் படுக்கிறேன். நான் அன்றிருந்த நிலையில் மது அருந்தியிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

எத்தனையோ பல தோல்விகளையும்...பயங்கர சோதனைகளையும் இக்கட்டான, உயிருக்கே ஆபத்து வரக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களைக் கண்டு, கடந்த எனக்கு அன்று பெரிய கஷ்டமாகவிருந்தது. எனது அன்பு... காதல்... ஒருதலைப்பட்சமாகவிருந்து விட்டால்..... அதை நினைக்கவே நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருந்தது எனது விருப்பம் ஆசை அவளது முடிபு எனக்கு சாதகமாக இல்லாவிடின் இதுவே முதலும்... கடைசியாகவும் இருக்கட்டும் என மனதுள்

பிரதிக்களை பூழ்கிறேன். அன்றிரவு ஒரு யுகமாகவே எனக்குக் கழிகிறது. பற்பல கனவுகளின் மத்தியில் இரவு கழிகிறது.

ஆனந்தா ... ஆனந்தா ... விடிஞ்சுபோச்சு எழும்பு ... இன்டைக்கு என்ன புதினமாயிருக்கு, வழக்கத்திலே எங்களை எழுப்புறனி இன்டைக்கு...இவ்வளவு நேரமும் நித்திரை கொள்ளுறாய், எழும்புடா...

ஜீசஸ்...என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் எழும்புகிறேன்... நேரமாகிவிட்டதால் கெதி, கெதியாக எனது காலைக் கடன்களை முடிக்கிறேன்.

எது எப்படியிருப்பினும் ஜெயா என்ன முடிவுடன் வருவாள் என்பதை எண்ணும்போது எனக்கு மனம் சிறிது சஞ்சலமேபடுகிறது. அன்று காலை ஆகாரம் எனக்கிறங்கவில்லை. நான் செய்த காரியம்-அவளிடம் நேரிடையாகக் கேட்டது தப்போ தப்போ - என எனது மனம் அலட்டிக்கொள்கிறது.

லெக்ஷர் கிளாசுக்குள் செல்லாமல் நான் தயங்கித் தயங்கி வாசலில் நிற்கிறேன்.

“ஏன் உள்ளே வரலாமே.”

நான் நிமிர்கிறேன், உள்ளே நோக்குகிறேன்.

அவள் மலர்ந்த முகத்துடன் என்னைக் கண்டவுடன் அழைக்கிறாள்.

அவளுடைய வேல் விழிகளின் கேள்விக்குப் பதில்கூற முடியாமல் எனது விழிகளைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறேன். நான் எனது அமர்விடத்தை நோக்கி நடக்கிறேன்.

“இந்தாங்க அவள் ஒரு அழகிய! ரோஜாப்பூவைத் தருகிறாள்...இல்லை...இல்லை...தனது முடிவை தனது இதயத்தை ரோஜர்ப்பூ வடிவில் எனக்குத் தருகிறாள். நான் என்னையே மறக்கிறேன். எமது விழிகள் ஒன்றை ஒன்று விழுகின்றன.

யாரோ ஒருவரின் இருமல் சத்தத்தைக் கேட்டு நாம் விழிப்படைந்தோம். நான் எனது இருப்பிடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன். யாரும் எம்மைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அன்று என்னால் வகுப்பைத் தொடரமுடியவில்லை. நான் என்னையே மறந்த நிலையில் வகுப்பில் இருக்கிறேன்.

இந்த சம்பவம் நடந்து ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகி விட்டது. அதற்கிடையில் நான் அவளுடன் ஆமாம் எனது இதயவரசியுடன் ஒருமுறை மனந்திறந்து பேசினேன். எனினும் அவளிடம் நான் எனது முழு மனதைத் திறந்து கதைக்கமுடியவில்லை. நானும் தமிழருடைய உரிமைக்காக தமிழரின் விடுதலைக்காக, தமிழினம் வாழும் அடிமை வாழ் விலிருந்து விடுபட, அரும்பெரும் தமிழ் தியாகிகளுடனும் தலைவர்களுடனும், சேர்ந்த அகிம்சைப் போரட்டங்களில் ஈடுபட்டுவந்ததை அவள் அறிவாள். இதன் நிமித்தம் நானும் கைதாகி கொடியரசின் விருந்தாளியாகலாம் என்ற செய்தி எமது கலாசாலையில் பரவியிருந்தது அன்று.

“ஆனந் நீங்க இந்த வரமணிக்கத்தை என்றும் உங்களுடனேயே வைத்திருங்க. உங்களுக்கு ஒன்றுமே ஆகாது.” என்று அவள் சொன்ன வார்த்தை இன்னும் எனது செவிகளில் ஈங்காரமிட்டவண்ணமே இருக்கிறது. அன்று நான் பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. இதை அவள் அறிவாளா? ம்கும்...

அன்று எனது ஜெயா எனக்குத் தந்த அந்த வரமணிக்கம் எனது மார்பில் எந்நேரமும் தவழ்ந்து அவளை ஞாபகமுட்டியவண்ணமே இருக்கிறது. அந்தக் கயல்விழியாள் என்னை எந்நேரமும், சித்திரவதை செய்துகொண்டேயிருக்கிறாள்.

திடீர் என ஒருநாள் - நீர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் இருந்தும் - ஆசிரியத் தொழில் இருந்தும் தற்கா

லிகமாக நீக்கப்பட்டுள்ளீர். என கடிதம் வந்தது. காரணம் இல்லை. விசாரித்தமட்டில், நான் தமிழரின் உரிமைக்குக் குரல் எழுப்பியவர்களுள் ஒருவனும். அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக உழைக்கவில்லையாம்.

எனது சக ஆசிரியர்களுடன் விடைபெறுகிறேன், ஆனால் எனது ஜெயாவிடம், கூறிக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. என்ன விந்தையான ஆட்சி, சமத்துவ காலமாம், ஆனால் சிறுபான்மையினன் நசுக்கப்படுகிறான்.

அன்று வந்த நான் எனது நிலமையையும் - நான் விலக்கப்பட்ட நிலமையையும் விளக்கி அவளுக்கு ஒரு மடல் வரைந்தேன். மாதம் ஒன்றாகிறது. ஆனால், பதில் இல்லை. காரணம் என்னவோ தெரியவில்லை.

எனது வாழ்வில் நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தது என்று சொன்னால் அது அவளைத்தான். அதுதானே என்னவோ, அவளை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை.

என்னதானிருப்பினும், எனது காதல் கைகூடிவிடின். ஜெயாவின் காதலே எனது முதலும், கடைசியுமானதாயிருக்கும். ஆனால், நான் அவளை எப்படி மறப்பது, காலம் தான் விடைபகரவேண்டும்.

“டேய் ஆனந், அந்தப் படத்தைப் போட்டுவிட்டு இங்கு எனக்கு வந்து தண்ணி, அள்ளித்தா, டே, நான் கூறப்படறது கேட்குதே.”

எனது அக்கா அழைக்கிறாள், நான் ஒருவாறு கலாசாலை வாழ்வில் இருந்து விடுபடுகிறேன்.

“வாறண் அக்கா, கொஞ்சம் சத்தம் போடாமல் இரு.”

படத்தைக் கவனமாகச் சுவரில் மாட்டிவிட்டு, அவளை மறப்பதெப்படி என்ற கேள்வியுடன் அக்காவிற்கு தண்ணி அள்ளிக் கொடுக்கச் செல்கிறேன். ★

இலட்சியம்

இலட்சியம்

பூரணம் - எடி பிள்ளை பூரணம்.

என்னக்கா, கொஞ்சம் பொறுங்கோ அடுப்பிலை உலை, வைச்சனான், பாத்திட்டு வாறன்.

இங்க வாவன் ஒருக்கால், இந்த வயித்தெரிச்சலைக் கேட்டுக்கொண்டுபோ,

எனது தாய் அடுத்தவீட்டுப் பூரணம் அக்காவைக் கூப்பிட்டு. அவவுக்கு என்ன பூரணமக்காவோட கதை. என்னைப்பற்றித்தான் சொல்லப்போறுபோல. எடி பூரணம், என்ர மேன் செய்த வேலையைப் பாத்தியேயடி.

என்ன - தியாகுவோ - அவன் நல்ல பிள்ளையாச்சே, நீ சொல்லுற அளவுக்கு அவன் அப்படி என்ன செய்து போட்டான் தமிழ் - தமிழ் என்று சாவான் - மற்றது தமிழ் பெரியார்கள் பேசுற கூட்டங்களில் இவனும் போய் இருப்பான். உனக்குப் பிடிக்காத இது ஒண்டைத்தான் செய்வான் - வேற என்ன செய்தவன். அப்படிச் செய்தாலும் பரவாயில்லையே - இவன் தன்ர வேலையை எல்லே விட்டுப்போட்டானும். வேண்டாம் என்று எழுதிக் குடுத்துப்போட்டானும்.

என்ன கதையக்கா இது - ஏனும், அதுதானே பூரணம் தெரியேல்லை - நானும் கேட்டன் - ஏதோ குடியரசாம் - சிங்களமாம், சாசனமாம் - எனக்கெண்டால் ஒன்றும் விளங்குகேயில்லை.

எங்க அவன் உங்கதான் இருக்கிறானே, நான் அவனோட ஒருக்காக் கதைக்கிறேன்.

வேண்டாம் பிள்ளை பூரணம் - உன்ர தம்பி அவன் கனகுவை ஒருக்கா அனுப்பி இவனோட கதைக்கச்சொல்லு,

இருபத்திநாலு மணித்தியாலத்துக்க இவன் குடுத்த அந்தக் கடிதத்தை எடுக்கலாமாம். பிறகு வேலைக்குப் போகலாமாம் - எண்டு எங்கட பழய விதானையார் இப்ப சொன்னவர் -

அது சரியக்கா இவர் வேலையைவிட்டுப்போட்டு என்னண்டாம் சாப்பிடப்போறார். அதுகும் நான் கேட்டனான், தனக்கு நல்ல உடம்பிருக்காம் - கை கால் இருக்காம். தோட்டம் செய்து சாப்பிடுவாராம் - உத்தியோக சம்பளத்திலும் பார்க்கக்கூட உழைப்பாராம்.

அதெண்டா உண்மைதான் ஆனால் இவன் மண்வெட்டி சீவியத்திலேயே பிடிச்சிருக்கமாட்டானே.

அதுதானே பூரணம், நீயும் இப்ப இருபது இருபத்தைஞ்சு வருசமாய் பார்க்கிறாய் தேப்பனும் செத்துப்போக இவனை நான் ஆளாக்கப்பட்டபாடு, ஒருநாள் மண் வெட்டித்தூக்க வெச்சிப்பனே. நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் - உண்ணாமல் குடியாமல் இருந்தாலும், என்ற பிள்ளையை, என்ற கண்மணியைப்போல எல்லே பார்த்தனான்.

உதென்னக்கா எங்களுக்குத் தெரியாதே. இது ஊரறிந்த விடயம்தானே. நீங்கள் கொஞ்சம் நொந்துபோக ஒருத்தரும் ஏன் நாய் என்றாலும் திரும்பிப் பார்க்கயில்லை. இப்பதான் தம்பி உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கின பிறகு உங்கட ஆக்களும் சாடையாய் வரப்போனவை.

ஏன், பூரணம் உந்த வயித்தெரிச்சலை இப்ப கிளறுகிறாய்.

இல்லையக்கா ஒருகதைக்குச் சொன்னனான். சொன்னாப்போல - பிள்ளை - என்ற அண்ணளும், தன்ர மூத்தவளை தம்பி தியாகுவிற்குத்தான் கட்டிவைக்கவேணும் - ஒரு நல்ல நாளாய்ப் பார்த்து தங்கச்சியோட போய் கதைக்கவணும் எண்டு எங்கட பழய விதானையவரோட கதைச்ச

வராம். இனி இவன் உத்தியோகம் இல்லை எண்டு தெரிந்ச
வுடனே யார் இவனுக்குப் பெண் கொடுக்கப்போயினம்.

சும்மா போக்கா - தியாகன்ர அழகுக்கும் குணத்
துக்கும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பெண் கொடுக்க
வருவினம்.

ம் - ஏதோ என்ற கடைசிக் காலத்திலே அவனுக்கும்
ஒரு நல்ல இடமாய் பார்த்து கட்டிவைச்சிட்டன் எண்
டால் நான் நிம்மதியாய் கண்ணை மூடிடுவன்.

ஏனக்கா இப்ப உந்தக் கதையெல்லாம் - நீ கடவுளே
என்று பூட்டப் பிள்ளையையும், கண்டுதான்போவாய். நீ
இருந்து பாரன். இஞ்சரக்கா எனக்கு நேரம் போகுது
பொடியள் பள்ளிககூடத்தால் வந்து சத்தம்போடப்போகு
துகள் பசிக்குதென்று. நான் போட்டு பிறகு வாறன்.

பூரணம் கனகு வந்த உடனே இங்கே அனுப்பிவிடு.
அவன் சொன்னால் இவன் கொஞ்சம் கேட்பான்.

பூரணம் அக்கா அங்காலே போவதும் அம்மா குசி
னியை நோக்கி வருவதும் யன்னலால் தெரிகிறது. அவை
யள் பேசினதை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததை அம்மா
தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதென்பதற்காக ஏதோ எழுதுப
வனைப்போல பாசாங்கு செய்கின்றேன்.

மேனை தியாகு இந்தா தேத்தண்ணி குடி. நான் இப்
படிச் செய்திருந்தும் அந்தத் தாய்ப்பாசம் வற்றவில்லையே-
நான் ஏதோ இலட்கியம் - உரிமையெண்டெல்லாம் எனது
வேலையை இராஜீனாமாச் செய்தேன். அதெல்லாம் அம்
மாவுக்கு விளங்காது. ஆனா என்னைக்குறித்து அந்தத் தாயுள்
ளம் எவ்வளவு துக்கப்படுகிறது. எல்லாம், எனது எதிர்
கால நன்மை கருதித்தானே. அம்மா என் எதிர்காலத்
தைப்பற்றி மட்டுமே சிந்திக்கிறா, அவர் எல்லாத் தமிழ்
மக்களினதும் எதிர்காலத்தைப்பற்றிச் சற்றுச் சிந்திப்பா
வானால் - எல்லாத் தமிழரும், தங்கட தங்கட கால்களி

வேயே நிற்கவேண்டும் என்றே கூறுவா. நான் எனது வேலையை இராஜிநாமாச் செய்ததையும் சரியென்றே கூறுவா. அதெற்கென்ன செய்வது. இன்றையத் தமிழர் களின் நிலை அவவுக்கு விளங்காது.

எணயம்மா - நான் ஒருக்கா எங்கட கந்தசாமி அண்ணார் வீடு மட்டும்போய்வாறன். உவர் வேலுப்பிள்ளை அண்ணார் வந்தால் அந்த 12 பரப்பிலை 6 பரப்புக் காணியை நாங்கள் இந்த முறை செய்யப்போறம் என்று சொல்லு. நான் கந்தசாமி அண்ணரிட்டையும் சொல்விட்டு வாறன்.

எடமேனை உனக்கு இதெல்லாம் ஏன்ரா, ராசா மாதிரி மாதாமாதம் சம்பளத்தை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிற துக்கு. உனக்கு ஏன்தான் இந்தப்புத்தி வந்ததோ ?

அம்மா புறுபுறுக்கிறா - அவ என் எதிர்காலம் கஷ்டமின்றி இருக்கவேணும் என்று புலம்புகிறா - ஆனால் நாம் அடிமையாக்கப்படுவதை எண்ணி நாம் புலம்புகின்றோம்.

நானும் எங்கள் படலையைவிட்டு வெளிக்கிட அடுத்த வீட்டுக் கனகுவும், எங்கட படலைக்குக்கிட்ட வரவும் சரியாயிருந்தது.

மச்சான் தியாகு - எங்கபோறாய் - உன்னட்டை எண்டு தான் வாறன்.

என்னடாப்பா அப்பிடி என்னட்ட அலுவல், காலமை முகம் கழுவேக்கில்லையும் கிணத்தடியில் நிண்டு கதைச்சனி.....

சரி சரி வா இப்பிடி எங்கட வாசிகசாலைப் பக்கம் போட்டு வருவம்.

மெய்யடப்பா தியாகு நீ வேலையை இராஜிநாமாச் செய்திட்டயாம் - மெய்யே, என்ன, பேசாமல் வாராய் சொல்லன்.

குட்டக்குட்டக் குனியீரவனும் மடயன், குனியக்குனி யக் குட்டுறவனும் மடயன், இல்லையே. அதுக்கென்ன இப்ப.

மச்சான் கனகு, தமிழினம் இப்ப எவ்வளவு நகக்கப் பட்டு, அடிமையாக்கப்படுகிறது, என்பதை நீ உணருவாய் தானே, அதினுலை உன்னை வேலையை விடச் சொல்லி யிருக்கோ.

அப்படியில்லை கனகு, உவையின்ர ஒற்றையாட்சியின் கீழே பாரபட்சமான ஆட்சியின் பிடியில் - ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் கொடியரசின்கீழே எனக்கு வேலைசெய்ய விருப்பமில்லை - அவ்வளவுதான். இனி எப்படி உன்ர அம் மாவையும் - உன்னையும் காப்பாற்றப்போகிறாய் என்று கேட்கப்போறாய், கடவுளே என்று அப்பு தேடிவச்ச காணிகள் கொஞ்சமிருக்கு, தோட்டம்செய்து நான் எடுத்த சம்பளத்திலும் பார்க்கக்கூட உழைப்பன்.

அது சரியடப்பா தியாகு, நீ நினைக்கிறீயே எனக்கும் இந்த கொடியரசுக்குக் கீழே வேலைசெய்ய - ஏன் இப்ப வேலைசெய்கிற நூற்றுக்கு தொண்ணூறு வீதமான தமிழர் களுக்கு விருப்பம் என்டே நினைக்கிறாய், கடைசிமட்டும் இல்லை - அங்கின எட்டப்பன் - காக்கை வன்னியன் பரம் பரயில உதிச்ச சூரியன் குஞ்சுகளும் அருள்தருகிற அந்த அம்பலந்தான்களும் இந்தக் கொடியரசுக்கு மண்டியிட்டுச் சேவைசெய்யுங்கள். ஆனா மான முள்ள எங்கட தொண்ணூறு வீதமான தமிழ் மக்களும் இப்போ நல்லாய் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். தக்க பாடம் படிப்பிக்க ஏற்ற தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உன்னைப்போல வேலையை விடத்தயார். ஆனா உனக்குத் தோட்டம் இருக்குச் செய்ய மற்றவையளுக்கும் அந்த வசதியெல்லாடப்பா வேணும். எப்படி வயிற்றை நிறப்பிறது. அதுக்காகத்தான் நாங்கள் எல்லாம் இன்னும் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கிறம்.

உண்மையிலேயே கனகு நீ இன்றய தமிழர்களின் நிலையை நல்லாய் உணர்ந்திருக்கிறாய். நீ சொன்னவையத் தனையும் உண்மையிலும் - உண்மை.

தியாகு, நான் இதனைச் சொன்னாற்போல நீ கேக்கப் போறதில்லையென்று எனக்குத் தெரியும் - ஆனா கொம்மா வுக்காக ஒருக்கால் கேட்கிறேன்.

என்ன புதிர் போடுறாய்,

நீ கொடுத்த அந்த ராஜினாமாவை வாபஸ்பெறன்,

கனகு நீ என்னைப்பற்றி என்ன நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாய், நான் மானமுள்ள தமிழனடா, அந்த 'மாட்டின்' சாணகத்தைப்போல பல தேவையற்ற இடங்களிலும், காணப்படுபவனல்லன். நான் செல்லும் பாதை கரடுமுரடாக இருந்தாலும் - அது தந்தை செல்வா காட்டிய அறவழி.

உன்னுடைய பதில் இதுவாய்தானிருக்கும் எண்டு எனக்குத் தெரியும் - என்றாலும் கேட்டனான். சரி வா வாசிக சாலையும் வந்துவிட்டது பேப்பர் பார்த்துவிட்டுப்போவம்.

காலச்சக்கரம் உருண்டோடுகிறது. பலர் என்னைப்பற்றி பிழைக்கத் தெரியாதவன், இவன் ஒரு ஒற்றை ரேட்டு - மாதா மாதம் சம்பளம் எடுத்தவர் - இப்ப வெய்யில் வழிய திரிகிறார் - என்று கேலி செய்த போதிலும் - மனச் சோர்வடையாமல் - ஆறு மாத காலத்திலேயே மிளகாய் கன்று நடட்டதனால், ஐயாயிரம் ரூபாய் வருமானமாகக் கொண்டேன். எப்படித்தான் முன்னிலும் பார்க்க அதிகமாகப் பணம் சம்பாதித்த போதிலும் - எனதன்னைக்கு - என்னைப் பெற்றெடுத்த தெய்வத்திற்கு நான் வெய்யிலில் நின்று வேலைசெய்வது பிடிக்கவேயில்லை.

நான் அப்போதான் வெண்காயத்துக்கு தண்ணி கட்டி விட்டு வந்தனான். தூரத்தே கனகு வருவது தெரிகிறது.

என்னடாப்பா தியாகு உன்னை சேகராச் சந்திரா இன்ஸ்பெக்டர் வந்து ஏதோ பேசட்டுப் போனவராம் - அக்கா சொன்னவா? என்ன நடந்தது.

அதையேன் கேட்கிறாய் தமிழருக்கு வாய்ப்புட்டும் போட்டாச்சு.

ஏன் ஏன், என்னவாம்,

நான் 4-ம் திகதி அதுதான் எங்கட உணர்ச்சிக் கவிஞர் - அந்தத் தியாகி - காசி ஆனந்தன், காரணமின்றி கொடியரசு அடைச்சவைச்சிருக்கே இப்ப இரண்டு வருசமா - அவற்ற பிறந்த நாள் விழாவிடே பேசினான், அப்ப - இவற்ற “ஆண்ட இனம் மீண்டும் ஒரு முறை ஆள நினைப்பதில் என்ன குறை” என்ற மேற்கோளையும், அவற்ற கருத்து மிக்க அழகிய கவிதைகளையும் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினான். பிறகு பாரதிதாசன்

“தமிழின் மேன்மையை இகழ்ந்தவனை என்
தாய் தடுத்தாலும் விடேன்,
எமை நந்துவா யென எதிரிகள் கோடி
இட்டழைத்தாலும் தொடேன்”

என்ற கவிதையும் பாடினான்.

அதுக்கென்னவாம், சேகரசந்திரா இன்ஸ்பெக்டருக்கு.

அதுமாதிரியான பேச்சுக்கள் பேசக்கூடாதாம் இனிமேல் பேசினால் பிடிச்சு அடிச்சுப்போடுவாராம்.

டே, தியாகு கவனமடாப்பா - அவன் சரியான புகையன், அடிக்கவேண்டிய இடத்தில் புகையை அடிப்பான்,

கனகு - உந்த சேகர சந்திரா இன்ஸ்பெக்டரைப்போல பல புகையர்கள் வந்தாலும் - இருட்டறைக்குள்ளே போட்டு குண்டாந்தடியால் அடிச்சாலும் - கண்ணீர்ப்புகை விட்டாலும் - மின்சாரம் பாய்ச்சினாலும் - விழிப்படைந்த தமிழினம் ஒருபோதும் கலங்காது - பின்வாங்காது. தெரியுமே.

இனி நீ துவங்கிடுவாய் - சரி நான் வாறன்,

நீ அப்ப இது கேட்கவே வந்தனீ, சரி போட்டுவா.

தம்பி தியாகு ஆரோட கதைக்கிறாய், ஆர் கனகுவே.
எங்க அவன் போட்டானே, சரி நீ வா சாப்பிடுவம்.

மற்றைய நாட்களிலும் பார்க்க அன்று எனக்கு அம்
மாவின் சமையல் மிகவும் ருசியாய் இருக்கிறது. வழக்கத்
தைவிட அன்று அதிகம் உண்ணுகிறேன்.

என்னடா தியாகு ஒரு நாளும் இல்லாமல் இண்
டைக்கு என்னைக் கண்கொட்டாமல் பார்க்கிறாய்,

உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேணும்போல
இருக்கு.

போடா போக்கிரி இப்ப இருபது இருபத்தைஞ்சு
வருசமாய் பார்க்கிறாய் - இண்டைக்கு புதிசாய் பார்க்கி
றாய், பொறு பொறு ஒருத்தியின்ர கையிலே உன்னைப் பிடிச்
சுக் கொடுத்துட்டன் எண்டால் என்ற கடமை முடிஞ்சது
நானும் நிம்மதியாய் கண்ணை மூடிடுவன்.

சும்மா - போனை நீ பூட்டப் பிள்ளையையும் கண்டு
தான் சாவாய் இங்க கொஞ்சம் சொதி விடு.

அம்மா - உவன் கந்தன் வந்தால் ராசவள்ளிக்கிழங்
குக்குப் பின்னேரம் தண்ணி கட்டச்சொல்லு. நான் எப்
பன் சாயப்போறன்.

பின்னேரம் மூன்று மணியிருக்கும் - ஒரு போலீஸ் ஜீப்
வந்து எங்களது படலையில் நிற்பது எனது யன்னலிலுரடே
தெரிறது.

தியாகலிங்கம் - தியாகலிங்கம்.

இன்ஸ்பெக்டர் சேகரசந்திரா என்னைக் கூப்பிட்டவண்
ணமே படலையைத் திறந்துகொண்டு வருகிறார்.

40
குடிவினிங் இன்ஸ்பெக்டர் - என்ன என்னைத் தேடிக்கொண்டு வரீங்க.

குடிவினிங் மிஸ்டர் தியாகலிங்கம் - உங்கள் ஆரஸ்பண்ணசொல்லி மேலே உத்தரவு -

என்ன இன்ஸ்பெக்டர் பகிடிபண்ணுறீங்க, நான் அப்படி என்ன குற்றம் செய்தேன்.

மிஸ்டர் தியாகலிங்கம் ஐ ஆம் ஏ போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நான் உம்மளோட விளையாட வரவில்லை - நீர் படிச்ச பொடியன், மரியாதையாக வரத் தவறினால் எங்களுக்கு உம்மைக் கொண்டுபோகத் தெரியும் - இன்ஸ்பெக்டரின் கண்கள் புகையைக் கக்குகின்றன.

இன்ஸ்பெக்டர் அம்மா வீட்டில் இல்லை. அம்மா இல்லாட்டி எனக்கென்ன.

இங்கே நடப்பதைக் கண்ட கனகு ஓடிவருகிறான் - என்ன தியாகு என்ன நடந்தது.

என்னை அரஸ்ட் பண்ணச் சொல்லி மேலிடத்து உத்தரவாம் - குற்றமென்னடா சொல்லினமில்லை.

குற்றமா - நீ மேடையிலே பேசற பேச்சு எல்லாம் குற்றம் - சேகரா சந்திரா நெருப்பாகிறார் - கண்கள் புகைக்கின்றன.

என்னடா தியாகு அப்படிப் பேசினனி - அதுதானே கனகு உனக்கு மத்தியானம் சொன்னான்.

“தமிழன் தன் மானத்துடன் - தலைநிமிர்ந்து வரழ ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் போராடவேண்டும் - தமிழனைத் தமிழனே ஆளவேண்டும். இதுவே தமிழனது இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும்” என்று நீ பேசியில்லை.

ஓம் பேசினான், அது குற்றமா?

இன்ஸ்பெக்டர் மறுபக்கம் பார்க்கிறார்.

மச்சான் கனகு அம்மாவைத் தேற்று, எனது அம்மாவை உனது அம்மாவாகவே பாவித்து நான் வரும் வரை பார்த்துக்கொள்ளடா - நான் போட்டுவாறன்.

என் ஆன்மா
என் ஆன்மா

அழிந்துவிடவில்லை அழிந்துவிடவில்லை

நான் என் உணர்ச்சிகளுடன் போராடுகின்றேன். என்னைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்றேன். நான் எங்கு பிறந்தேன்? எங்கெல்லாம் அலைந்தேன்? இன்று எங்கிருக்கிறேன்? வாழ்வகையற்று, குறியற்று, இலக்கொன்று இல்லாமல், அலைந்தேனா? நோக்கத்துடன், ஒரே இலக்கை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கும் எனக்கு இத்தனை சோதனைகளா? காண்டேகரின் கிரெஞ்சதவதம் படைத்த திலீபன், யேசு பெருமான் படைத்த கல்லிற்குள் ஈரம், கதாநாயகன் ரங்கமணி போன்றோர் என் இலட்சியப் பாதைக்கு வழிகோலியவர்கள்.

செல்வம் கொழிக்கும் குடும்பத்தில், பாசத்தைக் கொட்டும் பெற்றோர், சகோதரர், மத்தியில் நிறைந்த செளகரியத்துடன் வாழ்ந்தவன் தான், வாழ்க்கை துன்பம் என்பது என்னவென்று தெரியாத ஒரு வாழ்க்கை. ஆனால் அதே சமயத்தில் உப்பு சப்பற்ற ஒரு வாழ்க்கை. அன்று மகான் புத்தர் ஏன் போதி மரத்தைச் சரணடைந்தார், அகிம்சையின் கர்த்தா காந்தி எதற்கு கோவனாண்டியாரார்? என் மனதில் ஏனோ இவர்கள் ஏற்படுத்திய சலனங்கள் அதிகம். சிந்தனைகள் எங்கோ செல்லத், குடும்பத்தில் அன்பான அன்ணையை, தந்தையை உதாசீனம் செய்ய முற்பட்டேன். இல்லை, இல்லை உதாசீனம் செய்வதாக அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

எல்லோரையும் போல் என் வீடு, என் குடும்பம், அந்த ஒரு சின்னஞ்சிறு வட்டத்தில் சுற்றிச்சுற்றி ஓடும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? என் குடும்பத்தில் என் பணி, குடும்பத்தினருக்குத் தேவைப்படுவதாயில்லை. என்னை என் போன்ற இளைஞர்களின் மனித சக்தியை நம்பி வெளியே

ஒரு உலகம் காத்துக் கொண்டிருப்பதை, நான் உணர் கின்றேன். இவன் ஒரு போக்கு இவனுக்குப் புத்தி கூறுங்கள் என்று தந்தை என் நண்பர்கட்கு கூறினார், நான் என்ன புத்தி குறைந்தவனா? கல்லூரியில் எல்லாப் பாடங்களிலும், கூடிய புள்ளிகள் வாங்கிய மாணவனாயிற்றே நான். ஆயின் என் மூத்த சகோதரர்கள் வழியில் நான் ஏன் செல்லவில்லை யென்பது அவர்கள் கேள்வி, அவர் களுடைய பாதை வேறு என் பாதை வேறு, இது ஒருத் தனிப்பாதை.

நான் அமைத்துக் கொண்ட தனிப் பாதையில் செல் கின்றேன். அப்பப்பா கரடுமுரடான பாதைதான் கற் களும், முற்களும் அதிகம் தான். மேடும் பள்ளமும் நிரம் பியதுதான். உதவிக்கு என்னுடன் புறப்பட்டவர்கள் பலர். சிலர் எல்லோரும் செல்கின்றார்கள் நாமும் செல்வோம் என வந்தவர்கள். பிரயாணத்தின் சிறு பகுதியைக் கூட கடக்கவில்லை. திரும்பிவிட்டார்கள் பாவம் அவர்கள்மேல் குற்றமில்லை பாதையின் சிறப்பே அவர்களைத் திரும்ப வைத்தது. இன்னும் சிலர் பாதையைக் காட்டிவிட்டு அப்படியே நின்று விட்டார்கள். வாழ்க்கைப் பந்தயத்தைத் தொடங்கி வைப்போரும் தேவைதான்.

பந்தய மைதானத்தில் ஒரு சிலருடன் ஓடுகின்றேன். ஒரு பிரமை நான் ஓடும் ஓட்டம் தடை அஞ்சல் ஓட்டம் ஓடியும் நடந்தும் இருந்தும் பாய்ந்தும் செல்லவேண்டிய பந்தயம். பந்தய முடிவிடத்தில் எம்மைக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எமது போட்டியின் முடிவின் பின்தான் அடுத்த போட்டியை வைப்பதென்பது அவர்கள் திட்டமாயிருக்கலாம். பந்தயத்தில் ஓடிச் செல்கின்றோம். என்னுடன் வந்தவர்கள் எந்தப் பாதையில் செல்கிறார்கள். எப்பாதையில் செல்கிறார்கள் என்பதை நான் கவனிக்க முடியாது, நேரமில்லை என் கவனம் அதில் ஈடுபட்டால் இங்கே என் அடுத்தடி ஆதால பாதாளத்தில் என்னை வீழ்த்தலாம். அப்போ என் நோக்கம், என் இலக்கு என்ன வது? போட்டியிற் கலந்து கொண்டு பின்னால் இப்படித்

திரும்பிப் பார்த்தவர்கள் இப்படியாக ஆதால பாதாளத் தில் வீழ்ந்ததாகச் சொல்லக் கேள்வி. அவர்கள் பற்றிச் சிந்திக்க எனக்கு அவகாசமில்லை. அப்படிச் சிந்திப்பதும் என் நோக்கத்திற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கலாம்.

என் பாதையில் நச்சுப்பாம்புகள், விடங் கொண்ட தேள்கள், ஆயிரமாயிரம் கொட்டக் காத்திருக்கின்றன. என் பிரயாணத்தைத் தடுக்கும் வகையில் குறுக்கிடும் பாறைகள், பாலைவனங்கள் சொல்லுந்தரமன்று. “நான் ஓடும் ஓட்டம் தடை ஓட்டம்” அடிக்கடி நினைவு கூறு கின்றேன். என் பிரயாணம் நவரசங்களையும் கொண்ட தென்பதென்னவோ உண்மைதான் என்னுடன் பிரயாணத் தில் கலந்து கொண்ட ஒரு சிலர் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத வர்கள், பலவீனர்கள் தாம் அடைய முடியாத இலக்கை என் போன்றோர் அடைந்து விடக்கூடாதெனக் கருதியோ என்னவோ, எம்மைப் பிடித்து வழியிற் குறுக்கிடும் நச்சுப் பாம்புகளிடமோ, விடத் தேள்களிடமோ கொடுக்க முயன் றனர். அந்தோ பரிதாபம், அவர்கள் நோக்கம் போட்டி யின்றிப் பங்குபற்றுதலோ, இலக்கோ இல்லை. இதுவரை இத்தனைக்கும் தப்பி வந்தாயிற்று, என் பிரயாணம் முடி வடையவில்லை. களைக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் ஒரு நம்பிக்கை இல்லாத ஒரு கட்டம் வரும்போது நல்ல ஒரு பாதையை இதுவரை என் அனுபவத்திற் கண்டுகொண்ட ஒரு பாதையைத் திறமையுள்ள ஒரு போட்டியாளனுக்கு காட்டி விட வேண்டும்.

என் பிரயாணம் நிமிடக் கணக்கிலோ நாட்கணக் கிலோ முடியுமொன்றல்ல. வருடங்கள் செல்லலாம். இது நான் தனியாக ஓடும் ஓட்டமல்ல. என்னுடன் இன்னும் பலர் ஓட வேண்டும். இது அஞ்சல் ஓட்டம் என்னி டம் ஒப்படைக்கப்பட்ட தடி பல தடைகளையும் தாண்டி இறுதிவரை கொண்டு செல்லப்படலாம், அல்லது வழியில் இன்னொருவரிடமும் கொடுக்கப்படலாம் புதுமை யான போட்டி. ஆரம்பம் தெரியாது - பாதை தெரியாது

முடிவிடம் தெரியாது நாம் பாதையை அமைத்துக் கொண்டே போகும் வேளை பாதையிற் குறுக்கிடும் நச்சுப் பாம்புகள் கொன்றொழிக்கப்படலாம். சில சமயம் மன்னிக்கவும் படலாம். எம் நோக்கு இப்பாம்புகளை பாதிக்க மாட்டா. எம் வழியில் குறுக்கிடாமல் ஊர்ந்து செல்லும் அற்ப பாம்புகளையோ விஷத் தேள்களையோ கவனிக்க எமக்கு நேரமில்லை. பாவம் பயந்த சுபாவம் கொண்டவை கடமைக்காகத், தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தம் தாக்குதலை முதல் செய்கின்றன. இவைகளைக் கண்டு அஞ்சவோ - மனந்தளரவோ-யோசிக்கவோ கவனிக்கவோ எமக்கு நேரமில்லை. ஆனால் பாதையில் எமக்குத் தொந்தரவு கொடுப்பவையோடு போராடத்தான் வேண்டும். வெற்றி தோல்வி திறமையைப் பொறுத்தது. நோக்கத்தின் வலுவைப் பொறுத்தது.

உண்ணின்னும் நாமும் வருகின்றோம் உணின்
 “ உங்களுடன்தான் நாமும் வருகின்றோம், உங்கள் இலக்குதான் எங்கள் இலக்கும். ஆனால் பாதை மட்டும் தான் வேறு நீங்கள் போகும் பாதைக்குக் குறுக்காக அமைந்தது எம்பாதை ” என்று கூறிக்கொண்டு, நாம் ஓடும் போது குறுக்கேயோடி, எமக்குக் கால் தட்டுப் போட்டு விஷப்பூச்சிகளின் பொந்துக்குள் அவற்றிற்கிரையாக எம்மை வீழ்த்துபவர்களும், எம் தடை ஓட்டப் பாதையின் தடைகள். இத்தடைகளைத் துச்சமென மதித்துத் தகர்த்தெறிவதும் எங்கள் போட்டி விதிகளில் ஒன்று, **சரிமத்தின் வலிமையைப் பாரதப் போர் நடந்த**

தர்மத்தின் வெற்றிக்காகப் பாரதப் போர் நடந்த போது, உற்சாகத்துடன் போரில் ஈடுபட்ட அர்ச்சுனனின் நிலையில் நான் நிற்கின்றேன். அண்ணன் தர்மனின், தார்மீகப் பாதையில் நான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். போராட்டத்தின் இடையில் அர்ச்சுனைச் சோர்வுக்குள்ளாக்கிய சம்பவங்கள் என் போராட்டத்திலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. “ என் சுற்றத்தினருக்கு எதிராக அவர்களை இரத்தக்களரியில் வீழ்த்தும் - என்னிலும் பெரியவர்களான வீட்டுமர்போன்ற பெரியோர்க்கெதிராக நாம் நடத்தும் இப்போர் தேவைதானா ”? என்று கிருஷ்ண

பகவானைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் நிலையில் நான் நிற்கிறேன். “அர்ச்சுனா, அதர்மத்தை வீழ்த்தத் தர்மம் போராடுகின்றது. அலியின் நிலையை யடையாதே” கிருஷ்ண பகவானின் கீதா உபதேசம் என் காதுகளிலும் விழத்தான் செய்கின்றது.

போர்க்களத்தில் குதித்துவிட்டேன் தர்மம் வெற்றி

போர்க்களத்தில் குதித்துவிட்டேன், தர்மம் வெற்றி பெற நடாத்தப்படும் புனிதமான போர்க்களம் இது. இங்கு என் பாதையில் குறுக்கிடும் அற்பத்தடைகள், நான் இதுவரை எதிர்த்து வந்த தடைகளின் முன் தூசு.

எங்கள் பந்தய ஓட்டத்தில் என்முன்னே சென்று

கொண்டிருக்கும் ஒருசில வெற்றி வீரர்களைப் பார்க்கிறேன். அவர்கள் இலக்கை அண்மித்து விட்ட உணர்வுடன் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். புனித நோக்குடன் என்னுடன் கலந்து கொண்டோரில் நச்சுப் பாம்புகட்கு இலக்காகிய வீரர்கள் குற்றுயிரும்-குறையுயிருமாய் “ஓடிச்சேர்ந்துவிடு இலக்கு அண்மையில் உள்ளது”, என்று மரணத் தறுவாயிலும் உற்சாகக்குரல் எழுப்புகின்றனர். எனக்கு இலக்குத் தெரிவது போல் ஒரு பிரமை பயணம் தாமதமாகக் கூடாது.

அதோ என் இலக்கிற்கு அண்மையில் தெரிவது

புரிகிறது ஆம்..... விடப்பூச்சிகள், கொட்டுந்தேள்கள், ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பல, என் எதிர்ப்புச் சக்திகளுக்கு எனக்கே உரிய திட நம்பிக்கைக்கு - ஒரு சவாலா? சிந்தனைக்கு நேரமில்லை. துரோகிகள்..... உணர்ச்சி அற்ற ஜடங்கள்..... என் பாதை தெரிந்து என் சேவையைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் வெளி உலகம், என என்னால் திடமாக நம்பப்பட்ட உலகத்தில் ஒருவன் - வைக்கோற் பட்டடை நாய் என்னை, எனக்குத் துளிதுளியாக ஊட்டப்பட்ட தியாக இரத்தத்தை உறுஞ்சிக் குடிக்க ஆசைப்பட்ட விடப்பூச்சிகளை என்னிடம் அனுப்பியிருக்கலாம், கட்டப்பொம்மனைக் காட்டிக்கொடுக்க ஒரு எட்டப்பன் - பண்டாரவன் னியனைக் காட்டிக்கொடுக்க ஒரு காக்கை வன்னியன்-

இருந்ததுபோல் என்னைக் காட்டிக்கொடுக்கவும் ஒருவன்-
 இருந்தானே-இவர்கள் பரம்பரைத் தோன்றல்கள் இன்
 னும் இருக்கின்றனரா?... வெட்கம்தரும் வேதனை... சிந்தனை
 செய்ய நேரமில்லை. இந்த விடப் பூச்சிகள், கொடிய
 தேள்கள் நச்சுப் பாம்புகள் என் இரத்தத்தின் ஒரு துளி
 யைத் தானும் சுவைத்துவிடக் கூடாது. சுவைக்கவிட
 மாட்டேன்.

சிந்தனையின் வேகம் அதிகரிக்கின்றது. என் அன்னையை
 எனக்கு வீரப்பாலுட்டியவளை யவளை - ஆயிரம் விலங்குகளி
 டப்பட்டுக் கட்டந்தரையில் இழுக்கப்பட்டு, அணு அணுவா
 கச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கதறிய நிலையில் தன்னை
 விடுவிக்கும் தன்னுயிர்ச் சிரூர்களைச் கணத்துக்குக் கணம்,
 வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருக்கும் என் அன்னையை
 நினைக்கின்றேன்.

“மகனே... நான் ஊட்டிய வீரப்பால் உன் உதரத்திலே
 கலந்திருந்தால் அந்த இரத்தம் இந்த விடப் பூச்சிகள்
 தீண்டும் வண்ணம் விட்டு விடாதே”. என்று கதறிக்
 குரல் எழுப்பும், என் அன்னையின் குரல் பதிரூறு திக்கிலும்
 எதிர் ஒலிக்கின்றது. அம்மா, இறுதி நேரத்தில் உன்னை
 காப்பாற்ற என் சிறு பங்கையும் அளித்து விடுவோம் என்ற
 நம்பிக்கையில் ஓடிக்கொண்டு வந்த என்னை என் முயற்சி
 யை முறியடிக்க எனக்கும் உனக்கும் இடையில் நிற்கும்
 இவ்விடப் பாம்புகளிடம் நீ எனக்கூட்டிய அந்த
 தியாக அமுதத்தை ஒப்படைத்துப் போவதில்லை. இது
 உறுதி.

இறுதி மூச்சு இருக்கும்வரை உன் கோரிக்கையை யா
 வது நிறைவேற்றி விடுகிறேன். அம்மா, தாயே! நான்
 வகுத்த பாதையில் எதோ தவறு நடந்துவிட்டது. எனது
 இலக்கை அடைய முடியாது போல் தோன்றுகின்றது.
 என்னை மன்னித்துவிடு.

ஆனால் இப்பூச்சிகளிடம் என்னுயுரை ஒப்படைத்து விடமாட்டேன். உன் மகன் சரணடைய மாட்டான். மண்டியிட்டு அன்னைக்கு அவமானம் கொடுத்து விடமாட்டான் உன் மகன் வீரத் தமிழ்குடியில் பிறந்தவன். தமிழன் என்றாவது மண்டியிட்டதை நீ அறிந்திடுப்பாயா?

அம்மா-தாயே, நீ விடும் பெரு மூச்சோடு, மூச்சாக நான் கலந்து விடுகிறேன் என்னை மன்னித்துவிடு. உன் பாதங்களில் மண்டியிடுகின்றேன்.

இனி ஒரு பிறவி எனக்கிருக்குமானால் உன் உதரத் திலே எனக்கொரு இடம் கொடு அம்மா. நான் குறை விட்ட பணியைத் தொடரும் துணிவை எனக்கூட்டிவிடு.

அம்மா...எங்கே...உன்னிடம் உன்னுள் நான் ஒஹோ... புரிகிறது. உன்னுடன் சங்கமாகியதை உணர்கிறேன். உன் விலங்கறுக்கும், தீவிர உணர்ச்சியளிக்கும், வீர அமு தத்தை, உன் மடியில் மறுபடி நான் தவழும்போது எனக்கூட்டிவிடு. இதோ உன் பாதம் சரணம். ○

★ ஒரே செலவில் தமக்கும் பிறர்க்கும் நயம் வர வாய்ப்பான வழியை நாடுதல் உத்தமமல்லவா!

★ நாடு நலம்பெற, நற்சேவை செய்ய, எமது உற்பத்திப்பொருள்களை வாங்கி உபயோகியுங்கள்.

வணக்கம்,
அதிபர், **வணக்கம்**

மில்க்வைற் சோப் தொழிற்சாலை

மில்க்வைற் சோப் தொழிற்சாலை
தூய் பெட்டி இல. 77, யாழ்ப்பாணம்.
தூய் பெட்டி இல. 79, யாழ்ப்பாணம்
தொலைபேசி: 7233 தந்தி: "மில்க்வைற்"

கிளை 79, மெசென்ஜர் வீதி, கொழும்பு 12
கிளை: 79, மெசென்ஜர் வீதி, கொழும்பு 12.

தொலைபேசி: 36063

மில்க்வைற் சோப் மேலுறைகளில் திருக்குறள் அச்சிட்டு வருகின் றோம். சேகரித்துக் கொடுத்துப் பரிசுகளைப் பெறுங்கள்.

முடிவுரை

வாசகர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை, “ஆசிரியர் யாரைப் பேய்க்காட்டுகிறார்” என்று வாசித்த முடிவில் நீங்கள் வினவுவது தெரிகிறது.

தூலமான உடல் அழிந்த போதிலும் சூக்குமமான ஆன்மா அழிவற்றது. தியாகத்தின் உருவான ஓர் ஆன்மாவின் உணர்ச்சிக் குமுறல், தூல உடலை விட்டுப் பிரியும் சமயத்தில் ஏன் இப்படியாக இருக்கக் கூடாது என ஓர் எழுத்தாளன் கற்பனை பண்ணினால், அது தவறா? முடிவு உங்களுடையது !!!

சிவகங்கா ஸ்ரோர்ஸ்
சிவகங்கா ஸ்ரோர்ஸ்

பலசரக்கு வியாபாரம்
பலசரக்கு வியாபாரம்
உரிமையாளர்: தி. சந்திரவேணி சன்ஸ்
உரிமையாளர்: தி. சந்திரவேணி அன் சன்ஸ்

பிரதான வீதி, நெடுங்கேணி
எங்களிடம்: எங்களிடம்

சகலவிதமான பலசரக்குச் சாமான்களும் ஒயில்மன் சாய்ப்புச் சாமான்களும் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்.

— உங்கள் சேவையே எங்கள் இலட்சியம் —

கிளை: எரிபொருள் நிரப்பு நிலையம்

கிளை ஸ்தாபனம்:

சிவகங்கா பேக்கரி, நெடுங்கேணி
சிவகங்கா பேக்கரி, நெடுங்கேணி

பிடவை - பலசரக்கு வகைகளுக்கு நாடுங்கள்

ABBAS STORES
ABBAS STORES

GENERAL MERCHANTS

35, BAZAAR STREET,
35, BAZAAR STREET

KALPITIYA.
KALPITIYA

திரு. த. ம. தேவேந்திரன் அவர்களால் கொழும்பு-12 சி. என். பி. லிமிட்டெட் அச்சகத்தில் பதிப்பித்தது.